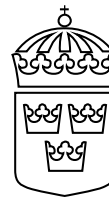

Regeringens proposition

2019/20:193

Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar

Prop.
2019/20:193

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 2 juli 2020

Stefan Löfven

Mikael Damberg
(Justitiedepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

Regeringen föreslår en ny lag med vissa kompletterande bestämmelser till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/452 om upprättande av en ram för granskning av utländska direktinvesteringar i unionen.

Enligt EU-förordningen ska varje medlemsstat inrätta en kontaktpunkt för genomförandet av förordningen. Lagen innehåller bestämmelser om att den myndighet som regeringen bestämmer ska vara kontaktpunkt enligt förordningen och att kontaktpunkten ska ha rätt att förelägga utländska investerare eller berörda företag att tillhandahålla vissa uppgifter eller handlingar.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 november 2020.

Innehållsförteckning

1	Förslag till riksdagsbeslut	4
2	Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar	5
3	Ärendet och dess beredning	6
4	Förordningens syfte och huvudsakliga innehåll	7
5	Kompletterande bestämmelser till förordningen	9
5.1	En ny lag införs	9
5.2	Den svenska kontaktpunkten	9
5.3	Kontaktpunktens uppgifter inom ramen för samarbetsstrukturen följer av förordningen	10
5.4	Kontaktpunkten ska ha rätt att förelägga utländska investerare eller berörda företag att tillhandahålla uppgifter	15
5.5	Kontaktpunkten ska få meddela verkställighetsföreskrifter om uppgiftsskyldigheten	23
5.6	Kontaktpunktens tillgång till annan information kräver ingen reglering	23
5.7	Svensk rätt uppfyller förordningens krav på konfidentialitet	25
5.8	Sekretesskyddet för uppgifter som tas emot på annat sätt än genom förordningen	29
5.9	Uppgifter om en utländsk direktinvestering som rör nationell säkerhet	30
5.10	Inga ändringar krävs i offentlighets- och sekretesslagen till följd av förordningens krav på överlämnande av uppgifter	31
5.11	Ingen ytterligare personuppgiftsreglering behövs	31
6	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	33
7	Konsekvenser	33
7.1	Ekonomiska konsekvenser	33
7.2	Konsekvenser för den personliga integriteten	35
7.3	Konsekvenser i övrigt	35
8	Författningskommentar	36
Bilaga 1	Förordning (EU) nr 2019/452 om upprättande av ram för granskning av utländska direktinvesteringar i unionen	38
Bilaga 2	Sammanfattning av delbetänkandet Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar (SOU 2020:11)	52
Bilaga 3	Betänkandets lagförslag	58
Bilaga 4	Förteckning över remissinstanserna	59
Bilaga 5	Lagrådsremissens lagförslag	60

Bilaga 6	Lagrådets yttrande	61	Prop. 2019/20:193
	Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 2 juli 2020.....	62	

Förslag till riksdagsbeslut

Regeringens förslag:

Riksdagen antar regeringens förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar.

2 Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar

Prop. 2019/20:193

Härigenom föreskrivs följande.

Lagens innehåll

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/452 av den 19 mars 2019 om upprättande av en ram för granskning av utländska direktinvesteringar i unionen (EU-förordningen).

Kontaktpunkt

2 § Den myndighet som regeringen bestämmer ska vara kontaktpunkt enligt artikel 11.1 i EU-förordningen.

Föreläggande om att tillhandahålla uppgifter eller handlingar

3 § Om det behövs för att kontaktpunkten ska få tillgång till uppgifterna i artikel 9.2 i EU-förordningen, får kontaktpunkten förelägga den utländska investeraren eller det berörda företaget att tillhandahålla uppgifter eller handlingar.

Ett sådant föreläggande får förenas med vite.

4 § Kontaktpunkten får bestämma att ett beslut om föreläggande enligt 3 § ska gälla omedelbart.

Föreskrifter om verkställighet

5 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen meddela föreskrifter om verkställighet av denna lag.

Överklagande

6 § Kontaktpunktens beslut enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Denna lag träder i kraft den 1 november 2020.

3 Ärendet och dess beredning

Den 19 mars 2019 antogs Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/452 om upprättande av en ram för granskning av utländska direktinvesteringar i unionen, här kallad förordningen, se *bilaga 1*. Förordningen ska börja tillämpas den 11 oktober 2020. Under förhandlingarna om förordningen har en faktagromemoria upprättats och överlämnats till riksdagen (2017/18:FPM9).

Regeringen beslutade i augusti 2019 att ge en särskild utredare i uppdrag att lämna förslag på hur ett svenskt system för granskning av utländska direktinvesteringar inom skyddsvärda områden kan utformas (dir. 2019:50). Utredaren ska bland annat föreslå vilka utländska direktinvesteringar som ska omfattas av regler om granskning, under vilka förutsättningar utländska direktinvesteringar ska kunna hindras och vilken befintlig myndighet som ska ansvara för granskningen av investeringarna. I uppdraget ingick också att i ett delbetänkande föreslå de anpassningar som är nödvändiga för att förordningen ska kunna tillämpas i Sverige.

Utredningen, som tog namnet Direktinvesteringsutredningen (Ju 2019:06), överlämnade den 6 mars 2020 delbetänkandet Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar (SOU 2020:11). I delbetänkandet föreslås att det ska införas en ny lag som bland annat innehåller bestämmelser om att den myndighet som regeringen bestämmer ska vara kontaktpunkt enligt förordningen och att kontaktpunkten ska få vissa specifika befogenheter. I delbetänkandet föreslås även att Inspektionen för strategiska produkter, ISP, ska vara Sveriges kontaktpunkt enligt förordningen. Regeringen har den 4 juni 2020 gett ISP i uppdrag att bland annat vara Sveriges kontaktpunkt (Ju2020/02166/L4). De återstående frågor som omfattas av utredningens uppdrag kommer att behandlas i utredningens slutbetänkande som ska redovisas senast den 2 november 2021.

En sammanfattning av delbetänkandet och dess förslag finns i *bilaga 2* och *3*. Delbetänkandet har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 4*. Remissvaren finns tillgängliga i Justitiedepartementet (Ju2020/00999/L4). Ett flertal remissinstanser har lämnat förslag till ändringar avseende frågor som kommer att behandlas i utredningens slutbetänkande. Det finns inte utrymme för att ta om hand sådana förslag inom ramen för detta lagstiftningsprojekt. Förslagen har därför lämnats utan åtgärd.

Lagrådet

Regeringen beslutade den 4 juni 2020 att inhämta Lagrådets yttrande över lagförslaget i *bilaga 5*. Lagrådets yttrande finns i *bilaga 6*. Lagrådet lämnar förslaget utan erinran. I förhållande till lagrådsremissen föreslås ett något tidigare ikraftträdandedatum. Denna ändring är författningsteknisk och i övrigt av sådan beskaffenhet att Lagrådets hörande skulle sakna betydelse. Regeringen har därför inte inhämtat Lagrådets yttrande över det förslaget.

4 Förordningens syfte och huvudsakliga innehåll

Prop. 2019/20:193

Näringslivet har blivit allt mer internationaliserat. Svenska företag investerar i företag utomlands och utländska företag investerar i företag i Sverige. Internationaliseringen har många positiva effekter. Internationell handel och investeringar bidrar bland annat till en högre tillväxt och sysselsättning. Internationaliseringen kan dock även medföra negativa konsekvenser. Om ett företag som är verksamt i en bransch som är av betydelse för nationella säkerhetsintressen köps av ett utländskt företag, finns en risk att värdefull teknologi eller information därigenom kommer att kontrolleras av en främmande stat på ett icke önskvärt sätt. Flera länder har regleringar som på olika sätt begränsar utländska aktörers möjligheter att investera i nationella företag när en sådan investering har säkerhetspolitiska implikationer. Förordningen har tagits fram för att skapa ett gemensamt regelverk för att granska och i vissa fall hindra utländska direktinvesteringar.

Syftet med förordningen är, förutom att skapa ett rättsligt ramverk för medlemsstaternas granskning av utländska direktinvesteringar i unionen med hänsyn till säkerhet eller allmän ordning, att fastställa en struktur för samarbete mellan medlemsstaterna respektive mellan medlemsstaterna och kommissionen avseende utländska direktinvesteringar i unionen som sannolikt kan påverka säkerhet eller allmän ordning.

Begreppet direktinvestering definieras i förordningen som en investering av vilket slag som helst som görs av en utländsk investerare för att etablera eller upprätthålla varaktiga och direkta förbindelser mellan den utländska investeraren och den företagare för vilken eller det företag för vilket kapitalet görs tillgängligt för bedrivande av en ekonomisk verksamhet i en medlemsstat, inbegripet investeringar som möjliggör ett faktiskt deltagande i ledningen eller kontrollen av ett företag som bedriver en ekonomisk verksamhet. Begreppet utländsk investerare avser en fysisk person i ett tredjeland eller ett företag som bildats eller på annat sätt organiserats enligt lagstiftningen i ett tredjeland, som avser att göra eller har gjort en utländsk direktinvestering.

Medlemsstaterna blir genom förordningen inte skyldiga att införa nationella granskningssystem. Förordningen kringskär inte heller medlemsstaternas rätt att själva besluta om vilka utländska direktinvesteringar man tillåter på sitt territorium. Genom förordningens bestämmelser om granskningssystem klarläggs dock rättsläget när det gäller medlemsstaternas rätt att införa, upprätthålla och ändra nationella granskningssystem, bland annat genom fastställandet av vissa minimikrav. Det fastslås bland annat att medlemsstaterna får behålla, ändra eller anta system för granskning av utländska direktinvesteringar på sitt territorium med hänsyn till säkerhet eller allmän ordning och att sådana system ska vara transparenta, icke-diskriminerande mellan olika tredjeländer och möjliggöra beaktande av de synpunkter från andra medlemsstater som ges inom ramen för samarbetsstrukturen. Det anges också vissa faktorer som medlemsstaterna och kommissionen får beakta vid fastställandet av huruvida en utländsk direktinvestering sannolikt kan inverka på säkerhet

Prop. 2019/20:193 eller allmän ordning, till exempel direktinvesteringens potentiella effekter på kritisk infrastruktur och tillgång på kritiska insatsvaror, däribland energi eller råvaror. Medlemsstaterna ska vidare enligt förordningen årligen lämna en rapport till kommissionen med bland annat aggregerade uppgifter om utländska direktinvesteringar som gjorts på deras territorium föregående år.

Förordningen innehåller ett antal bestämmelser om en samarbetsstruktur avseende utländska direktinvesteringar i unionen. Bestämmelserna syftar till att göra det möjligt för medlemsstaterna och i vissa fall kommissionen att samarbeta och bistå varandra när en utländsk direktinvestering skulle kunna inverka på säkerhet eller allmän ordning i en eller flera medlemsstater. Genom strukturen får medlemsstaterna bland annat rätt att lämna synpunkter till den medlemsstat där en sådan investering planeras eller har fullbordats, oberoende av om den medlemsstaten har ett gransknings-system eller om investeringen är föremål för granskning. Genom samarbetsstrukturen ges också kommissionen möjlighet att avge yttranden till den medlemsstat där investeringen planeras eller har fullbordats. Samarbetet enligt bestämmelserna i fråga ska ske via kontaktpunkter som medlemsstaterna och kommissionen åläggs att inrätta.

Förordningen innehåller också bestämmelser om utländska direktinvesteringar som inverkar på så kallade projekt eller program av unionsintresse, vilka listas i en bilaga till förordningen. Bestämmelserna anknyter till regleringen av samarbetsstrukturen och föreskriver bland annat att kommissionen, om den med hänsyn till säkerhet eller allmän ordning anser att en utländsk direktinvestering sannolikt kan inverka på projekt eller program av unionsintresse, får avge ett yttrande riktat till den medlemsstat där den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats.

En central fråga är vilka uppgifter som medlemsstaterna ska utbyta inom ramen för samarbetsstrukturen. De uppgifter som medlemsstaterna i vissa fall är skyldiga att tillhandahålla respektive har rätt att begära innefattar bland annat uppgift om ägarstruktur för den utländska investeraren och det berörda företaget, och uppgift om vilken affärsverksamhet de bedriver. Det föreskrivs också att uppgifterna i fråga ska tillhandahållas utan onödigt dröjsmål och att medlemsstaterna också ska sträva efter att utan onödigt dröjsmål tillhandahålla begärande medlemsstater och kommissionen eventuella kompletterande uppgifter. Den medlemsstat där den utländska direktinvesteringen kommer att ske eller har skett, får begära de aktuella uppgifterna från den utländska investeraren eller det berörda företaget.

Eftersom utbytet av information inom samarbetsstrukturen kan omfatta känsliga uppgifter föreskrivs att uppgifter som mottas till följd av tillämpningen av förordningen ska användas enbart för det ändamål för vilket de begärts och att medlemsstaterna och kommissionen ska säkerställa skyddet av konfidentiella uppgifter som tas emot vid tillämpningen av förordningen i enlighet med unionsrätten och respektive nationell rätt.

I förordningen finns också bestämmelser om bland annat samarbete med ansvariga myndigheter i tredjeländer, behandling av personuppgifter och ikraftträdande.

Innebörden av de artiklar som bedöms särskilt betydelsefulla för bedömningarna och förslagen i propositionen beskrivs närmare i relevanta delar av avsnitt 5.

5 Kompletterande bestämmelser till förordningen

5.1 En ny lag införs

Regeringens förslag: En ny lag med kompletterande bestämmelser till förordningen ska införas.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Majoriteten av remissinstanserna tillstyrker förslaget eller invänder inte mot det. *Näringslivets regelnämnd* föreslår att en svensk uppföljning av förordningens funktion bör göras efter en viss tid och därefter med viss frekvens för att kunna ge input om svenska erfarenheter till den utvärdering som ska göras enligt artikel 15 i förordningen.

Skälen för regeringens förslag: En EU-förordning är direkt tillämplig i varje medlemsstat. Aktuell förordning förutsätter dock att vissa nationella bestämmelser införs, bland annat i fråga om inrättande av en kontaktpunkt (se avsnitt 5.2) och kontaktpunktens befogenheter gentemot enskilda (se avsnitt 5.4).

Bestämmelser som avser förhållandet mellan enskilda och det allmänna och som gäller skyldigheter för enskilda eller i övrigt avser ingrepp i enskildas personliga eller ekonomiska förhållanden ska enligt 8 kap. 2 § regeringsformen, RF, som huvudregel meddelas i lag. Efter bemyndigande i lag kan dock sådana bestämmelser i många fall meddelas av regeringen i en förordning med stöd av 8 kap. 3 § RF. I likhet med utredningen anser regeringen att de kompletterande bestämmelser som behövs till förordningen bör införas i en ny lag. Lagen bör kompletteras med en förordning.

I några av de bestämmelser som föreslås i den nya lagen krävs det en hänvisning till förordningen, till exempel till den artikel i förordningen som anger vilka uppgifter som medlemsstaterna får begära in från utländska investerare och berörda företag (se avsnitt 5.4). Hänvisningar till EU-rättsakter kan göras antingen statiska eller dynamiska. En statisk hänvisning innebär att hänvisningen avser EU-rättsakten i en viss angiven lydelse. En dynamisk hänvisning innebär att hänvisningen avser EU-rättsakten i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen. För att eventuella ändringar i förordningen ska få omedelbart genomslag i den svenska lagstiftningen är det lämpligt att hänvisningarna i den nya kompletteringslagen till förordningen är dynamiska.

Det finns inte utrymme för att inom ramen för detta lagstiftningsärende reglera om utvärderingar på det sätt som efterfrågas av *Näringslivets regelnämnd*.

5.2 Den svenska kontaktpunkten

Regeringens förslag: Den myndighet som regeringen bestämmer ska vara kontaktpunkt enligt förordningen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller invänder inte mot det.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 11.1 i förordningen ska varje medlemsstat och kommissionen inrätta en kontaktpunkt för genomförandet av förordningen. Kontaktpunkten ska involveras i alla frågor som rör genomförandet. Av skäl 27 till förordningen framgår att kontaktpunkten bör ha en lämplig placering inom medlemsstatens förvaltning och ha den kvalificerade personal och de befogenheter som krävs för att kontaktpunkten ska kunna fullgöra sina uppgifter inom ramen för samarbetsstrukturen och för att säkerställa att konfidentiella uppgifter hanteras på ett korrekt sätt.

Regeringen har, som nämnts ovan, gett Inspektionen för strategiska produkter, ISP, i uppdrag att bland annat vara Sveriges kontaktpunkt enligt förordningen (Ju2020/02166/L4). Eftersom den nya lagen med kompletterande bestämmelser till förordningen föreslås innehålla bestämmelser om befogenheter för kontaktpunkten (se vidare avsnitt 5.1 och 5.4) bör lagen lämpligen även innehålla en bestämmelse om att den myndighet som regeringen bestämmer ska vara kontaktpunkt enligt förordningen. Det närmare utpekandet av ISP, eller den myndighet som regeringen annars kan komma att bestämma, får sedan ske även i den till lagen tillhörande förordningen.

5.3 Kontaktpunktens uppgifter inom ramen för samarbetsstrukturen följer av förordningen

Regeringens bedömning: Det behövs inga kompletterande nationella bestämmelser om kontaktpunktens uppgifter inom ramen för samarbetsstrukturen enligt förordningen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Majoriteten av remissinstanserna gör samma bedömning som utredningen eller har inte något att invända mot bedömningen. *Sveriges advokatsamfund* anser dock att kontaktpunktens möjlighet att begära yttranden och synpunkter bör regleras tydligare för att skapa förutsägbarhet för svenska bolag. Samfundet gör gällande att om till exempel ett svenskt bolag som är föremål för en utländsk investering har dotterbolag i andra länder med granskningssystem, eller om det svenska bolaget är en viktig leverantör till bolag inom kritisk infrastruktur eller kritisk teknologi i andra medlemsländer, skulle andra länder eventuellt kunna påbörja en granskning med anledning av en begäran om yttrande eller synpunkter från den svenska kontaktpunkten. Samfundet anför att kontaktpunkten därmed, genom att inhämta yttranden och synpunkter, indirekt kan utlösa granskningar i andra länder och därigenom blockera eller begränsa investeringar trots att det inte finns något granskningssystem i Sverige. Samfundet anser vidare att de berörda företagen bör ha en möjlighet att yttra sig i förfarandet innan en begäran om yttranden eller synpunkter skickas till kommissionen eller andra medlemsstater. Sveriges advokatsamfund pekar vidare på att det finns en skyldighet för Sverige att beakta yttranden och synpunkter och bedömer att det bör förklaras vad kontaktpunkten eller Sverige som land kan tänkas vidta för åtgärder till följd av lämnade synpunkter eller kommentarer innan ett gransknings-

system inrättats. *Säkerhets- och försvarsföretagen* och *Teknikföretagen* anser att det finns ett behov av att förtydliga vilka investerare och vilka investeringar som träffas av de föreslagna reglerna.

Skälen för regeringens bedömning

Bestämmelser om samarbetsstrukturen

I artikel 6 och 7 i förordningen finns bestämmelser om medlemsstaternas och kommissionens samarbetsstruktur. Bestämmelserna syftar till att göra det möjligt för medlemsstaterna och i vissa fall kommissionen att samarbeta och bistå varandra när en utländsk direktinvestering skulle kunna inverka på säkerhet eller allmän ordning i en eller flera medlemsstater. Genom strukturen får medlemsstaterna bland annat rätt att lämna synpunkter till den medlemsstat där en sådan investering planeras eller har fullbordats. Detta gäller oavsett om den medlemsstaten har ett granskningssystem eller om investeringen är föremål för granskning. Genom samarbetsstrukturen ges också kommissionen möjlighet att avge yttranden till den medlemsstat där investeringen planeras eller har fullbordats. Bestämmelserna om hur samarbetet närmare ska gå till skiljer sig åt beroende på om direktinvesteringen är föremål för granskning eller inte.

I artikel 6 finns bestämmelser om samarbetsstrukturen för utländska direktinvesteringar som är föremål för granskning. Artikel 7 reglerar samarbetsstrukturen för direktinvesteringar som inte är föremål för granskning. Den största skillnaden är att samarbetsstrukturen rörande direktinvesteringar som är föremål för granskning utgår från att den medlemsstat där direktinvesteringen granskas ska underrätta kommissionen och övriga medlemsstater om investeringen, varpå dessa har möjlighet att lämna synpunkter eller yttrande till medlemsstaten i fråga. Någon sådan inledande underrättelseskyldighet finns inte beträffande utländska direktinvesteringar som inte är föremål för granskning. Gemensamt för allt samarbete enligt bestämmelserna i fråga är att det ska ske via de kontaktpunkter som ska inrättas i varje medlemsstat enligt artikel 11.1.

I artikel 8 finns bestämmelser om utländska direktinvesteringar som inverkar på så kallade projekt eller program av unionsintresse, vilka listas i en bilaga till förordningen. Bestämmelserna anknyter till samarbetsstrukturen enligt artikel 6 och 7 och föreskriver bland annat att kommissionen, om den med hänsyn till säkerhet eller allmän ordning anser att en utländsk direktinvestering sannolikt kan inverka på projekt eller program av unionsintresse, får avge ett yttrande riktat till den medlemsstat där den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats. För direktinvesteringar som faller under artikelns tillämpningsområde gäller i huvudsak samma förfarande som enligt artiklarna 6 och 7. Det innebär bland annat att samarbetet med medlemsstaterna enligt artikel 8 ska ske via de inrättade kontaktpunkterna.

De nu nämnda artiklarna är formulerade på så sätt att det är medlemsstaterna som åläggs skyldigheter och erbjuds möjligheter inom ramen för samarbetsstrukturen. Exempelvis följer av artikel 6.1 att medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och övriga medlemsstater om utländska direktinvesteringar på deras territorium som är föremål för granskning.

Prop. 2019/20:193 Vidare följer av artikel 6.2 och 7.1 att en medlemsstat under vissa förutsättningar får lämna synpunkter till andra medlemsstater rörande direktinvesteringar på de andra medlemsstaternas territorium.

Av artiklarna följer emellertid också att samarbetet enligt dem ska ske via medlemsstaternas kontaktpunkter, se artikel 6.10, 7.9 och 8.2. Detta innebär att kontaktpunkten i Sverige, som ännu inte har ett gransknings-system, enligt artikel 6, 7 och 8 ska utföra i huvudsak de uppgifter som beskrivs i det följande.

Ta emot underrättelser

Kontaktpunkten kommer enligt artikel 6.1 att ta emot underrättelser från andra medlemsstater om utländska direktinvesteringar som är föremål för granskning på deras territorium. Sådana underrättelser ska innehålla de uppgifter som anges i artikel 9.2. De får också innehålla vissa övriga uppgifter, till exempel uppgift om huruvida den granskande medlemsstaten anser att investeringen i fråga omfattas av den så kallade koncentrationsförordningen (Rådets förordning [EG] nr 139/2004 av den 20 januari 2004 om kontroll av företagskoncentrationer).

Kontaktpunkten kommer vidare att ta emot en rad olika underrättelser från kommissionen, nämligen underrättelser enligt artikel 6.2 om att andra medlemsstater lämnat synpunkter på sådana direktinvesteringar som kontaktpunkten mottagit underrättelse om enligt artikel 6.1, underrättelser enligt artikel 6.3 om att kommissionen yttrat sig över sådana direktinvesteringar samt underrättelser enligt artikel 7.1 och 7.2 om att andra medlemsstater lämnat synpunkter på eller kommissionen yttrat sig över utländska direktinvesteringar i andra medlemsstater som inte är föremål för granskning.

Kontaktpunkten kommer i förekommande fall även att ta emot underrättelser från andra medlemsstater enligt artikel 6.8, om att de på grund av behov av omedelbara åtgärder avser att fatta ett granskningsbeslut innan vissa i förordningen angivna tidsfrister löpt ut.

Lämna synpunkter

Kontaktpunkten får enligt artikel 6.2, om den anser att en utländsk direktinvestering som är föremål för granskning sannolikt kan inverka på Sveriges säkerhet eller allmänna ordning eller om den har relevant information för granskningen, lämna synpunkter till den medlemsstat som utför granskningen. I ett sådant fall åligger det kontaktpunkten att senast inom viss tid efter mottagande av uppgifterna som avses i artikel 6.1 underrätta den medlemsstat som utför granskningen att den har för avsikt att lämna synpunkter. Kontaktpunktens synpunkter enligt artikel 6.2 ska enligt artikel 6.7 sändas till den medlemsstat som utför granskningen inom vissa angivna tidsfrister. I de fall den granskande myndigheten vidtagit omedelbara åtgärder ska kontaktpunkten enligt artikel 6.8 sträva efter att lämna synpunkterna utan dröjsmål.

Om kontaktpunkten anser att en utländsk direktinvestering som planeras eller har fullbordats i en annan medlemsstat men som inte är föremål för granskning sannolikt kan inverka på egen säkerhet eller allmän ordning, eller har relevant information om investeringen, får den vidare enligt artikel 7.1 lämna synpunkter till den andra medlemsstaten. Kontakt-

punktens synpunkter ska enligt artikel 7.6 och 7.8 sändas till den medlemsstat där den utländska direktinvesteringar planeras eller har fullbordats inom en rimlig tidsperiod och därtill senast inom vissa angivna tidsfrister.

Kontaktpunkten ska enligt artikel 6.5 och 7.4 motivera de synpunkter som avses i artikel 6.2 eller 7.1 på vederbörligt sätt. I samband med att kontaktpunkten lämnar synpunkter enligt artikel 6.2 eller 7.1, får den enligt artikel 8.2 a ange om den anser att den utländska direktinvesteringen sannolikt kan inverka på projekt eller program av unionsintresse.

Utöver de möjligheter att lämna synpunkter på eget initiativ som följer av artikel 6.2 och 7.1, kan kontaktpunkten också enligt artikel 6.4 och 7.3 komma att lämna synpunkter efter begäran från en annan medlemsstat som välgrundat anser att en utländsk direktinvestering på dess territorium sannolikt kan inverka på dess säkerhet eller allmänna ordning.

Begära uppgifter från andra medlemsstater

Som framgår ovan kommer kontaktpunkten att ta emot underrättelser från medlemsstater som har granskningsystem om utländska direktinvesteringar som är föremål för granskning på deras territorium. Underrättelserna ska enligt artikel 6.1 innehålla vissa uppgifter som anges i artikel 9.2. Som också framgår ovan ska kontaktpunkten enligt artikel 6.6, efter att ha mottagit en sådan underrättelse, i sin tur underrätta den medlemsstat som granskar investeringen i fråga att den har för avsikt att lämna synpunkter, om det är aktuellt. Den underrättelsen får innehålla en begäran om ytterligare uppgifter utöver de som avses i artikel 6.1. En sådan begäran om uppgifter ska enligt artikel 6.6 vara motiverad på vederbörligt sätt, får endast avse uppgifter som behövs för att kunna lämna synpunkter enligt artikel 6.2, vara proportionell i förhållande till ändamålet och får inte vara orimligt betungande för den medlemsstat som utför granskningen.

När det gäller direktinvesteringar som inte är föremål för granskning får kontaktpunkten enligt artikel 7.5, om den anser att en sådan direktinvestering i en annan medlemsstat kan inverka på säkerhet eller allmän ordning på det sätt som avses i artikel 7.1, från medlemsstaten där direktinvesteringen planeras ske eller har fullbordats begära de uppgifter som anges i artikel 9.

Ta emot synpunkter från medlemsstater och yttranden från kommissionen

När det gäller direktinvesteringar som planeras eller har fullbordats i Sverige får andra medlemsstater enligt artikel 7.1 under vissa förutsättningar lämna synpunkter på dessa till kontaktpunkten. Kommissionen får också, enligt artikel 7.2, i vissa fall avge yttranden till kontaktpunkten. Kontaktpunkten har också, enligt artikel 7.3, viss rätt att begära att kommissionen avger ett yttrande eller att andra medlemsstater lämnar synpunkter.

Kommissionen får också enligt artikel 8.1 avge ett yttrande till kontaktpunkten om den med hänsyn till säkerhet eller allmän ordning anser att en utländsk direktinvestering i Sverige kan inverka på projekt eller program av unionsintresse. Kontaktpunkten kommer också, enligt artikel 8.2 b, att ta emot sådana yttranden från kommissionen som avser direktinvesteringar i andra medlemsstater.

Som framgår ovan får kontaktpunkten enligt artikel 7.5, under vissa förutsättningar, från en annan medlemsstat begära de uppgifter som avses i artikel 9 avseende en direktinvestering i den medlemsstaten som inte är föremål för granskning. När det gäller utländska direktinvesteringar som planeras ske eller har fullbordats i Sverige, kommer kontaktpunkten att ta emot motsvarande förfrågningar om uppgifter från andra medlemsstater och kommissionen, enligt artikel 7.5. En närmare redogörelse för artikel 9 och den uppgiftsskyldighet som åligger kontaktpunkten enligt artikel 7.5 finns i avsnitt 5.4.

Beakta synpunkter från medlemsstater och yttranden från kommissionen

Kontaktpunkten ska enligt artikel 7.7 i vederbörlig ordning beakta synpunkter från andra medlemsstater rörande utländska direktinvesteringar som planeras eller har fullbordats i Sverige. Samma sak gäller yttranden från kommissionen. Kontaktpunkten ska också enligt artikel 8.2 c i största möjliga utsträckning beakta kommissionens yttrande beträffande en utländsk direktinvestering i Sverige som enligt kommissionen kan inverka på program eller projekt av unionsintresse.

I skäl 17 till förordningen anges att beaktandet bör ske genom åtgärder som finns att tillgå enligt nationell rätt eller inom ramen för landets vidare beslutsfattande, i överensstämmelse med dess skyldighet till lojalt samarbete enligt artikel 4.3 i fördraget om Europeiska unionen, EU-fördraget.

Det behövs ingen kompletterande nationell lagstiftning i dessa delar

Sammanfattningsvis kan konstateras att kontaktpunktens åligganden enligt artikel 6, 7 och 8 framgår av förordningen. Förordningen är direkt tillämplig. Kontaktpunktens möjlighet att begära yttranden och synpunkter regleras tydligt i förordningen och regeringen bedömer därför, i motsats till vad *Sveriges advokatsamfund* anför, att det inte krävs några förtydliganden för att skapa förutsägbarhet för svenska bolag. Om de effekter som samfundet pekar på skulle uppstå är de en direkt följd av förordningen. Att införa en generell skyldighet för kontaktpunkten att låta berörda aktörer yttra sig i förfarandet innan en begäran om yttrande eller synpunkter skickas till kommissionen och andra medlemsstater innebär att Sverige skulle införa ett ytterligare moment som i sig bidrar till en ökad tidsutdräkt. Av artikel 7.3 följer att en medlemsstat endast får begära att kommissionen avger ett yttrande eller att andra medlemsstater lämnar synpunkter om medlemsstateten välgrundat anser att den utländska direktinvesteringen på dess territorium sannolikt kan inverka på dess säkerhet eller allmänna ordning. Regeringen kan inte utesluta att det kan förekomma situationer där kontaktpunkten skulle kunna bedöma att sekretess utgör ett hinder för samråd. Mot denna bakgrund anser regeringen inte att det finns skäl att införa en bestämmelse om samråd.

Fram till dess att ett nationellt granskningssystem har inrättats i Sverige har kontaktpunkten endast begränsade möjligheter att vidta faktiska åtgärder med anledning av sådan information som den kan få del av inom ramen för samarbetsstrukturen. Den information som kontaktpunkten får del av kan dock komma till användning inom ramen för det arbete som tar vid när ett granskningssystem väl har inrättats (se vidare avsnitt 5.11 i

fråga om förutsättningar för personuppgiftsbehandling). Kontaktpunkten har också, enligt förordningen, redan nu viss möjlighet att vidarebefordra informationen (se vidare avsnitt 5.7 för frågor om konfidentialitet). Vilka åtgärder som kan vidtas med anledning av lämnade synpunkter eller yttranden är beroende av informationens karaktär och låter sig därför inte beskrivas på ett generellt sätt.

Regeringen delar sammanfattningsvis utredningens bedömning att regleringen är tillräckligt tydlig och konkret i aktuella delar för att kunna tillämpas utan kompletterande nationella bestämmelser. Det behöver alltså inte införas några nationella bestämmelser när det gäller kontaktpunktens uppgifter inom ramen för samarbetsstrukturen. Det behöver dock regleras hur kontaktpunkten ska få tillgång till uppgifter som begärts enligt artikel 7.5. Den frågan behandlas i avsnitt 5.4 och 5.5.

I förordningen definieras tydligt vad som avses med begreppet utländsk investerare och utländsk direktinvestering. Förordningen är som tidigare nämnts direkt tillämplig i Sverige. De begrepp som används i förordningen bör inte tolkas eller förtydligas på ett sätt som riskerar att ge dem en annan innebörd här än i andra medlemsstater. I ljuset av detta anser regeringen, till skillnad från *Säkerhets- och försvarsföretagen* och *Teknikföretagen*, att det inte i bör preciseras ytterligare vilka investerare och investeringar som träffas av bestämmelserna.

Kontaktpunkten ska lämna en årlig rapport till kommissionen

Enligt artikel 5.1 i förordningen ska varje medlemsstat lämna en rapport till kommissionen senast den 31 mars varje år, för föregående kalenderår, med bland annat aggregerade uppgifter om utländska direktinvesteringar som gjorts på medlemsstatens territorium. Artikelns innebär en förpliktelse för medlemsstaterna och är inte uttryckligen en uppgift för kontaktpunkten. Regeringen anser, i likhet med utredningen, att den myndighet som utses till kontaktpunkt även bör få till uppgift att fullgöra Sveriges skyldighet att rapportera till kommissionen enligt artikel 5 i förordningen. Detta bör regleras på lägre författningsnivå.

5.4 Kontaktpunkten ska ha rätt att förelägga utländska investerare eller berörda företag att tillhandahålla uppgifter

Regeringens förslag: Kontaktpunkten ska kunna förelägga den utländska investeraren eller det berörda företaget att tillhandahålla de uppgifter eller handlingar som behövs för att kontaktpunkten ska få tillgång till aktuella uppgifter.

Ett beslut om sådant föreläggande ska få förenas med vite och kontaktpunkten ska också få bestämma att ett beslut om föreläggande ska gälla omedelbart.

Kontaktpunktens beslut ska kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd ska krävas vid överklagande till kammarrätten.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. Utredningen har dock även föreslagit att kontaktpunkten ska ha rätt att begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att den utländska investeraren eller det berörda företags skyldighet att tillhandahålla uppgifter eller handlingar ska kunna genomföras.

Remissinstanserna: Majoriteten av remissinstanserna tillstyrker eller har inte något att invända mot förslaget. *Svenskt Näringsliv*, *Sveriges Advokatsamfund*, *Säkerhets- och försvarsföretagen* och *Teknikföretagen* anser dock att det bör förtydligas vilken information som ett svenskt företag respektive en utländsk investerare har skyldighet att tillhandahålla kontaktpunkten. Sveriges advokatsamfund och Säkerhets- och försvarsföretagen framhåller i den delen att det kan vara svårt, om inte omöjligt, för det svenska företaget att få tillgång till vissa uppgifter om den utländska investeraren som anges i artikel 9.2 i förordningen. De anser därför att ett svenskt företag inte bör kunna åläggas en informations-skyldighet avseende sådana uppgifter. Säkerhets- och försvarsföretagen framhåller därtill att den svenska parten inte under några omständigheter bör kunna föreläggas att vid vite tillhandahålla information om den utländska investeraren eller dess motiv såvida investeraren inte meddelat dessa motiv skriftligen. Även Teknikföretagen bedömer att det är av särskild vikt att en svensk part inte kan föreläggas vid äventyr av vite eller avkrävas att tillhandahålla information om den utländska investeraren. *Förvaltningsrätten i Stockholm* anför att den, i likhet med utredningen, ser svårigheter med att verkställa utdömda viten gentemot utländska rättssubjekt. Förvaltningsrätten bedömer därutöver att det kan uppstå svårigheter att fastställa vitesbeloppet, särskilt i fråga om utländska rättssubjekt, eftersom det kan vara svårt att få kännedom om deras ekonomiska förhållanden. Förvaltningsrätten bedömer att förslagen i dessa delar bör analyseras vidare. *Malmö tingsrätt* anser att begreppen yttersta investeraren, kapitaldeltagande och finansieringskälla som används i artikel 9.2 är oklara till sin innebörd och bör förtydligas. Tingsrätten anser också att begreppet det berörda företaget, som används i utredningens förslag till formulering av en paragraf, bör ersättas med "det företag i vilket den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats". Tingsrätten bedömer därutöver att utredningens författningsförslag inte innehåller någon bestämmelse som innebär att en exekutionstitel som kan läggas till grund för Kronofogdemyndighetens verkställighet skapas. Tingsrätten anser vidare att det, om det finns behov av att med hjälp av Kronofogdemyndigheten eftersöka uppgifter hos företag, måste införas en bestämmelse som innebär att ett beslut ska fattas om att en sådan undersökning får göras och förordar att ett sådant beslut ska fattas av domstol. *Näringslivets regelrådet* anser att det finns en risk för att vissa olikheter kan uppstå mellan medlemsstaterna när det gäller deras tolkningar av förordningen och tillhandahållande av uppgifter. Man ifrågasätter vidare utredningens bedömning om att det krävs bestämmelser om särskilda befogenheter för kontaktpunkten och pekar på att utredningen föreslår möjlighet till vitesföreläggande men samtidigt anger att det ofta saknas möjlighet att verkställa ett utdömt vite när det gäller utländska rättssubjekt. Näringslivets regelrådet anser vidare att Sverige behöver stämma av tillämpningen av förordningen med övriga medlemsstater och arbeta för att denna blir så enhetlig som möjlig. Vid en förfrågan om en utländsk

direktinvestering i Sverige bör det också enligt Näringslivets regelnämnd, så långt som möjligt, undersökas om efterfrågade uppgifter finns och kan hämtas från annan myndighet innan dessa efterfrågas av berörd person eller företag. Näringslivets regelnämnd anger också att det vid inhämtande av uppgifter från företag alltid måste tillses att endast de uppgifter och handlingar som är nödvändiga för att få de uppgifter som anges i artikel 9.2 begärs och att detta görs på smidigaste sätt för företaget.

Skälen för regeringens förslag

Uppgiftsskyldighetens omfattning

Som framgår ovan kan den svenska kontaktpunkten komma att ta emot förfrågningar om uppgifter från andra medlemsstater och kommissionen enligt artikel 7.5 i förordningen. Enligt den bestämmelsen får en medlemsstat, om den anser att en utländsk direktinvestering som inte är föremål för granskning sannolikt kan inverka på medlemsstatens säkerhet och allmänna ordning, från den medlemsstat där direktinvesteringen planeras ske eller har fullbordats, begära de uppgifter som avses i artikel 9. Enligt artikel 9.1 ska medlemsstaterna säkerställa att de uppgifter som är föremål för underrättelse enligt artikel 6.1 eller begärs av kommissionen och andra medlemsstater enligt artiklarna 6.6 och 7.5 görs tillgängliga för kommissionen och begärande medlemsstater utan onödigt dröjsmål. De uppgifter som avses ska bland annat, enligt artikel 9.2, inbegripa ägarstrukturen för den utländska investeraren och det företag där den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats, inklusive uppgifter om yttersta investerare och kapitaldeltagande, det ungefärliga värdet av den utländska direktinvesteringen och det datum då den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats.

Den svenska kontaktpunkten kommer inte att ha någon uppgiftsskyldighet enligt artikel 6.1 och 6.6 innan ett system för granskning av direktinvesteringar införs i Sverige. Kontaktpunkten kan dock komma att ta emot förfrågningar om uppgifter enligt artikel 7.5. Utredningen bedömer, när det gäller sådana förfrågningar, att hänvisningen i artikel 7.5 till uppgifter i artikel 9 kan tolkas på olika sätt. Den kan enligt utredningen innebära antingen att endast uppgifterna i artikel 9.2 omfattas av kravet på tillgänglighet utan onödigt dröjsmål enligt artikel 9.1 eller att samtliga uppgifter som – även indirekt – anges i artikel 9 omfattas.

Även regeringen konstaterar att ordalydelsen i de aktuella artiklarna lämnar visst utrymme för tolkning. I likhet med utredningen och med beaktande av bland annat skäl 23 i förordningen – där det uttrycks att samma miniminivå av uppgifter ska göras tillgängliga beträffande direktinvesteringar som är föremål för granskning och direktinvesteringar som inte är föremål för granskning – bedömer regeringen att skyldigheten att göra uppgifter tillgängliga enligt artikel 7.5 endast omfattar de uppgifter som avses i artikel 9.2. Som framgår ovan följer dock av artikel 9.3 att medlemsstaterna ska sträva efter att tillhandahålla även kompletterande uppgifter i den mån de finns tillgängliga för dem. Eftersom en grundförutsättning för att samarbetsstrukturen ska fungera är att medlemsstaterna delar information med varandra, är det viktigt att kontaktpunkten består andra medlemsstater även med kompletterande uppgifter.

Förordningen är som tidigare nämnts direkt tillämplig i Sverige. De begrepp som används i förordningen bör inte tolkas eller förtydligas på ett sätt som riskerar att ge dem en annan innebörd här än i andra medlemsstater. I ljuset av detta anser regeringen inte att de begrepp som används i artikel 9.2 och som *Malmö tingsrätt* bedömer som oklara, lämnar sådant utrymme för tolkning att deras innebörd behöver klargöras.

Kontaktpunkten ska få förelägga den utländska investeraren eller det berörda företaget att tillhandahålla uppgifter och handlingar

Samarbetet enligt artiklarna 6, 7 och 8 i förordningen ska som framgått ske via kontaktpunkten. För att kunna uppfylla Sveriges skyldighet att göra uppgifterna i artikel 9.2 tillgängliga för andra medlemsstater och kommissionen efter en begäran enligt artikel 7.5, behöver kontaktpunkten få tillgång till uppgifterna på något sätt.

Genom artikel 9.4 får medlemsstaterna en rättslig grund för att begära uppgifterna från den utländska investeraren eller det berörda företaget. Enligt artikeln får den medlemsstat där direktinvesteringen planeras eller har fullbordats begära uppgifter som avses i artikel 9.2 från den utländska investeraren eller det företag i vilket investeringen planeras eller har fullbordats. Den utländska investeraren eller det berörda företaget ska då lämna informationen utan onödigt dröjsmål.

Av förordningen framgår inte vem uppgifterna enligt artikel 9.4 ska lämnas till. I likhet med vad utredningen föreslår, bör förordningen därför kompletteras med en bestämmelse i svensk nationell rätt som förtydligar att den utländska investeraren eller det berörda företaget på begäran ska tillhandahålla kontaktpunkten de uppgifter som avses i artikel 9.2. I många fall kan kontaktpunkten sannolikt få uppgifterna på frivillig väg och genom mer informella kontakter. I de fall detta inte är möjligt behöver kontaktpunkten dock befogenhet att utfärda förelägganden för att få tillgång till uppgifterna. Någon sådan befogenhet framgår inte direkt av förordningen. Förordningen behöver alltså kompletteras i detta avseende och det bör därför införas en bestämmelse i lagen som reglerar kontaktpunktens rätt att meddela förelägganden i förhållande till den utländska investeraren eller det berörda företaget. I utredningens förslag om hur bestämmelsen bör utformas används uttrycket ”det berörda företaget”. Regeringen konstaterar att uttrycket också används i artikel 9.4 i förordningen och då avser det företag i vilket den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats och delar mot den bakgrunden inte *Malmö tingsrätts* uppfattning att uttrycket bör ersättas.

Att den utländska investeraren eller det berörda företaget ska tillhandahålla uppgifter får uppfattas som att de ska tillhandahålla skriftliga eller muntliga upplysningar. En del av den information som anges i artikel 9.2 kommer dock rimligen att framgå av handlingar som den utländska investeraren eller det berörda företaget har. Kontaktpunkten bör därför få förelägga den utländska investeraren eller det berörda företaget att tillhandahålla både uppgifter och handlingar. I enlighet med vad som gäller enligt bland annat konkurrenslagen (2008:579), ska begreppet handling ha samma innebörd som i 2 kap. tryckfrihetsförordningen, det vill säga omfatta både skriftligt material och material som lagrats digitalt och som kan

läsas, avlyssnas eller på annat sätt uppfattas endast med hjälp av tekniska hjälpmedel (se prop. 1992/93:56 s. 107 och prop. 2018/19:4 s. 117).

För att ett föreläggande inte ska bli alltför ingripande ska kontaktpunktens befogenhet omfatta bara de uppgifter och de handlingar som behövs för att kontaktpunkten ska få tillgång till den information som anges i artikel 9.2. Genom att formulera bestämmelsen på det sätt som utredningen föreslår finns det inte någon sådan risk som *Näringslivets regelnämnd* befarar för att andra uppgifter och handlingar än de som är nödvändiga för att få del av de uppgifter som anges i artikel 9.2 begärs. Kontaktpunkten kan få relevant och korrekt information också på annat sätt, till exempel från en annan myndighet, och kan välja den vägen i stället för att utfärda ett föreläggande gentemot den utländska investeraren eller det berörda företaget. Ett föreläggande bör givetvis inte meddelas om det inte finns skäl till det och det finns inte anledning att ålägga kontaktpunkten en uttrycklig skyldighet att undersöka om efterfrågade uppgifter kan tillhandahållas på annat sätt än genom ett föreläggande. *Näringslivets regelnämnd* betonar vikten av att uppgifterna begärs på det smidigaste sättet för företaget. Som framgår av avsnitt 5.5 bedömer regeringen att kontaktpunkten bör bestämma de närmare formerna för hur uppgifterna ska lämnas.

Som bland andra *Sveriges advokatsamfund* och *Säkerhets- och försvarsföretagen* anför kan ett företag sannolikt i vissa fall ha svårt att få tillgång till uppgifter som rör den utländska investeraren. Möjligheterna för ett företag att tillhandahålla sådan information kan dock, enligt regeringen, antas variera. Det är viktigt med en flexibel ordning som möjliggör för kontaktpunkten att inhämta information från den aktör som i det enskilda fallet bedöms kunna tillhandahålla uppgifterna utan dröjsmål. Regeringen anser därför att det inte är lämpligt att närmare reglera vilka uppgifter som får krävas från den utländska investeraren respektive det berörda företaget. Det kan därtill ifrågasättas om en sådan uppdelning skulle vara förenlig med artikel 9.4 i förordningen som föreskriver att medlemsstaterna har rätt att begära de aktuella uppgifterna från den utländska investeraren eller det berörda företaget. Som utvecklas vidare nedan motiverar inte heller *Säkerhets- och försvarsföretagens* eller *Teknikföretagens* synpunkter rörande möjligheten att förelägga företag vid vite en sådan uppdelning.

Föreläggandet ska få förenas med vite

Kontaktpunkten bör, som utredningen också föreslår, ha möjlighet att förena ett föreläggande med vite. Som både utredningen och *Förvaltningsrätten i Stockholm* framhåller, bör det emellertid beaktas att det ofta saknas möjlighet att verkställa ett utdömt vite i förhållande till utländska rättssubjekt. Den omständigheten innebär emellertid inte att det skulle saknas behov av bestämmelser som innebär möjlighet för kontaktpunkten att meddela förelägganden som förenas med vite. Regeringen delar alltså inte *Näringslivets regelnämnds* uppfattningar i detta avseende.

Allmänna bestämmelser om viten finns i lagen (1985:206) om viten, viteslagen. Lagen innehåller bland annat bestämmelser om hur ett vitesföreläggande ska vara utformat i olika avseenden, hur vitesbeloppet ska fastställas och om utdömande av vite. När det gäller det sistnämnda

Prop. 2019/20:193 framgår att frågor om utdömande av viten prövas av förvaltningsrätt på ansökan av den myndighet som har utfärdat vitesföreläggandet.

Regeringen delar utredningens uppfattning om att bestämmelserna i viteslagen är lämpliga att använda för kontaktpunktens vitesförelägganden. Det finns därför inte anledning att i den nya lagen införa bestämmelser som avviker från dem.

När det gäller frågan om fastställande av vitesbeloppens storlek, som Förvaltningsrätten i Stockholm särskilt lyfter, framgår det av 3 § viteslagen att vitet ska fastställas till ett belopp som med hänsyn till vad som är känt om adressatens ekonomiska förhållanden och till omständigheterna i övrigt kan antas förmå honom att följa det aktuella föreläggandet. Avsikten med regeln är att ge uttryck åt en allmän princip. Omständigheterna i enskilda fall kan vara svårutredda, varför åtskilliga antaganden och presumtioner kan behöva göras (se prop. 1984/85:96 s. 49). Den omständigheten att utländska aktörers ekonomiska förhållanden kan vara svårutredda, vilket Förvaltningsrätten i Stockholm påpekar, är enligt regeringen inte ett tillräckligt skäl för att överväga en särreglering eller andra förtydliganden i denna del. I enlighet med den bedömning som görs ovan, får kontaktpunkten i stället bestämma eventuella vitesbeloppens storlek utifrån bestämmelserna i viteslagen och relevant praxis.

Med anledning av vad *Säkerhets- och försvarsföretagen* och *Teknikföretagen* anför om att ett svenskt företag inte bör kunna föreläggas att tillhandahålla information om den utländske investeraren vid vite bör det framhållas att kontaktpunkten, enligt 2 § viteslagen, inte får besluta ett vitesföreläggande om företaget kan antas sakna faktisk eller rättslig möjlighet att följa föreläggandet. Om så varit fallet men ett vitesföreläggande ändå beslutats, ska ett eventuellt yrkande om utdömande av vitet inte bifallas (jfr RÅ 2006 ref. 27). Innan en utdömandeprocess inleds, bör kontaktpunkten givetvis också beakta möjligheten att vinna framgång i förvaltningsrätten. Det sagda innebär att den risk för skada för svenska bolag till följd av vitesförelägganden som remissinstanserna pekar på minimeras på ett tillräckligt sätt.

Beslut om föreläggande ska få gälla omedelbart

Medlemsstaterna ska, som framgått ovan, säkerställa att uppgifterna som anges i artikel 9.2 görs tillgängliga för kommissionen eller begärande medlemsstat utan onödigt dröjsmål. Det finns alltså ett intresse av att kontaktpunkten får tillgång till uppgifterna så snart som möjligt.

Som anförts ovan kommer kontaktpunkten sannolikt i många fall kunna få tillgång till de aktuella uppgifterna på frivillig väg. Det kan dock inte uteslutas att utländska investerare eller berörda företag också kan vara motvilliga att lämna ut uppgifter, till exempel för att de vill undanhålla för dem ofördelaktig information från nationella och internationella myndigheter.

För att kontaktpunkten ska kunna fullgöra sin skyldighet att vidarebefordra begärda uppgifter utan onödigt dröjsmål, bör kontaktpunkten, i likhet med vad utredningen föreslår, ha rätt att besluta att ett föreläggande ska gälla omedelbart. Intresset av en snabb handläggning överväger enligt regeringens mening de eventuella nackdelar som ett omedelbart gällande föreläggande skulle kunna föra med sig för den

förelagda aktören. I sammanhanget kan noteras att en domstol som ska pröva ett överklagande av ett förvaltningsbeslut som gäller omedelbart kan förordna att det överklagade beslutet tills vidare inte ska gälla, så kallad inhibition.

Behovet av en rätt till tillträde bör övervägas vidare

Det kan vara av stor vikt att den som begär uppgifter från kontaktpunkten får tillgång till dem utan fördröjning. Eventuella förfrågningar kommer att göras mot bakgrund av att investeringen i Sverige bedöms kunna inverka på säkerhet eller allmän ordning i andra medlemsstater. Om begärda uppgifter inte tillhandahålls på frivillig väg, skulle det kunna vara ett tecken på att investeringen är problematisk. Redan genom att införa en möjlighet för kontaktpunkten att meddela förelägganden säkerställs, enligt regeringens bedömning, möjligheten för kontaktpunkten att tillhandahålla uppgifterna utan onödigt dröjsmål på det sätt som anges i förordningen.

Utredningen föreslår dock, mot bakgrund av vikten av att den som begär uppgifter från kontaktpunkten också får tillgång till dem, att kontaktpunkten även ska ha rätt att begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att få den utländska investeraren eller det berörda företaget att tillhandahålla begärda uppgifter eller handlingar. Utredningen bedömer att handräckning skulle kunna användas mot den utländska investeraren endast i begränsad omfattning eftersom denne många gånger inte kommer att finnas i Sverige men att handräckning skulle kunna användas mot det berörda företaget. Enligt utredningen är det rimligt att anta att handlingar som innehåller de uppgifter som anges i artikel 9.2 kan komma att finnas där, till exempel i form av avtal eller andra underlag för investeringen.

Regeringen bedömer, i likhet med utredningen, att intresset av att kontaktpunkten får tillgång till uppgifter i syfte att kunna lämna dem vidare inom ramen för samarbetet enligt förordningen många gånger bör anses väga tyngre än den berörda aktörens intresse av att inte behöva underkasta sig det ingrepp som handräckning innebär. Den av utredningen föreslagna ordningen skiljer sig dock från hur liknande regelverk har utformats.

Som utredningen konstaterar finns det i många regelverk bestämmelser om att en tillsynsmyndighet får begära information eller tillträde till lokaler eller göra en undersökning hos en aktör och bestämmelser om att myndigheten får begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att genomföra åtgärden, se till exempel 5 kap. 10 § konkurrenslagen, 4 kap. 8 § lagen (2016:1306) med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning och 27 § lagen (2018:1174) om informationssäkerhet för samhällsviktiga och digitala tjänster. I dessa regelverk är möjligheten till handräckning alltså kopplad till den självständiga rätt som finns för tillsynsmyndigheten att få tillträde till exempelvis verksamhetslokaler och andra utrymmen för att genomföra tillsynen. Syftet med handräckningen är att underlätta tillsynsmyndighetens verksamhet och föreskrifterna om tillsynsmyndighetens rätt till tillträde skapar i dessa regelverk ramen för handräckningen.

Utredningen föreslår inte någon självständig rätt till tillträde för kontaktpunkten motsvarande den som finns för tillsynsmyndigheter i

Prop. 2019/20:193 annan lagstiftning. Detta innebär att det kan uppfattas som otydligt vad handräckningen ska ta sikte på (jfr prop. 2018/19:36 s. 54 f.). Regeringen bedömer vidare att det är tveksamt om en möjlighet för kontaktpunkten att begära handräckning kommer att bli effektiv om den inte innefattar en självständig rätt till tillträde för myndigheten. Som *Malmö tingsrätt* framför bör en möjlighet för kontaktpunkten att, efter ett beslut av domstol, få möjlighet att granska handlingar och ta kopior av dem på det sätt som medges enligt motsvarande bestämmelser i konkurrenslagen och lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning, vara en i sammanhanget mer verkningfull åtgärd. Samtidigt är en sådan åtgärd, som skulle innebära ett omfattande ingrepp i enskilda näringsverksamhet, enligt regeringens uppfattning mer berättigad i samband med en fullständig granskning av en utländsk direktinvestering än vid inhämtandet av uppgifter enligt förordningen. Regeringen anser sammantaget att frågan om behovet av en sådan särskild rätt till tillträde behöver övervägas vidare innan en bestämmelse om handräckning eventuellt införs. Något utrymme för att göra det i detta lagstiftningsärende finns inte. Mot denna bakgrund finns det inte skäl att nu införa en sådan föreskrift om handräckning som utredningen föreslår.

Beslut om föreläggande ska kunna överklagas till förvaltningsdomstol

Ett beslut om föreläggande som fattas av en myndighet är ett förvaltningsbeslut. Utgångspunkten är att sådana beslut överklagas till förvaltningsdomstol och att prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten, se 40 § förvaltningslagen. Det finns inte anledning att avvika från denna ordning när det gäller av kontaktpunkten beslutade föreläggen. I likhet med utredningen anser regeringen att ett beslut om föreläggande avseende de uppgifter som kontaktpunkten behöver för att uppfylla sin uppgiftsskyldighet enligt förordningen alltså bör kunna överklagas till förvaltningsdomstol och prövningstillstånd bör krävas vid överklagande till kammarrätten. Inte heller formerna för överklagande av kontaktpunktens beslut, till exempel vilken överklagandefrist som ska gälla, bör avvika från förvaltningslagens bestämmelser. När det gäller partsställningen bör, i enlighet med 7 a § förvaltningsprocesslagen (1971:291), kontaktpunkten vara motpart i domstolen. Det finns sammantaget inte anledning att införa nya bestämmelser i dessa avseenden.

Bestämmelserna ska tas in i den nya lagen

Bestämmelserna om kontaktpunktens befogenheter enligt ovan avser förhållandet mellan enskilda och det allmänna och gäller skyldigheter för enskilda eller avser i övrigt ingrepp i enskildas personliga eller ekonomiska förhållanden. De ska därför tas in i den nya lagen med kompletterande bestämmelser till förordningen. Förordningen är direkt tillämplig i samtliga medlemsstater från och med den 11 oktober 2020. Med hänvisning till det och mot bakgrund av karaktären av de bestämmelser som nu föreslås finns det inte anledning att stämma av tillämpningen av förordningen med övriga medlemsstater på det sätt som *Näringslivets regelnämnd* föreslår.

5.5 Kontaktpunkten ska få meddela verkställighetsföreskrifter om uppgiftsskyldigheten

Prop. 2019/20:193

Regeringens förslag: Kontaktpunkten ska få meddela verkställighetsföreskrifter om formerna för att fullgöra uppgiftsskyldigheten enligt förordningen.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller invänder inte mot det.

Skälen för regeringens förslag: Som framgår ovan ska kontaktpunkten vara mottagare av uppgifter som medlemsstaten har rätt att begära enligt artikel 9.4 i förordningen. För att kontaktpunkten på ett effektivt sätt ska få tillgång till uppgifterna bör den kunna behöva meddela verkställighetsföreskrifter om de närmare formerna för hur uppgifterna ska lämnas. Verkställighetsföreskrifter får inte tillföra något väsentligt nytt i sak eller innebära att enskilda åläggs ytterligare skyldigheter, utan ska bara tillföra vad som behövs för att lagen ska kunna tillämpas i praktiken.

Föreskrifter om verkställighet av lag får meddelas av regeringen enligt 8 kap. 7 § första stycket 1 RF. För att kontaktpunkten ska kunna meddela verkställighetsföreskrifter måste ett bemyndigande om detta införas i förordning. I syfte att klargöra att regleringen i förordningen och lagen inte är uttömmande bör det i lagen införas en paragraf som upplyser om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan meddela föreskrifter om verkställighet av lagen.

5.6 Kontaktpunktens tillgång till annan information kräver ingen reglering

Regeringens bedömning: Det behöver inte införas några bestämmelser för att tillgodose behov av annan information än den kontaktpunkten har rätt att få enligt förordningen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Majoriteten av remissinstanserna gör samma bedömning som utredningen eller har inte något att invända mot bedömningen. *Fortifikationsverket* framhåller att kontaktpunkten ska inhämta information från Fortifikationsverket i ärenden rörande utländska direktinvesteringar som berör fastigheter. Fortifikationsverket anger att myndigheten vill kunna bevaka att mark och byggnader för totalförsvarets intressen inte påverkas negativt av en eventuell utländsk direktinvestering eftersom detta rör ett nationellt säkerhetsintresse. *Försvarets materielverk* anser inte att utredningen på ett tydligt sätt redogör för om respektive hur svenska myndigheter eller andra berörda aktörer ska anmäla behov av att inhämta information från andra länder till kontaktpunkten. Myndigheten anser inte heller att utredningen redogör på ett tydligt sätt för hur synpunkter på investeringar i andra länder ska hanteras.

Skälen för regeringens bedömning: Som framgått ovan innebär förordningen bland annat en möjlighet för kontaktpunkten att lämna

Prop. 2019/20:193 synpunkter på utländska direktinvesteringar i andra medlemsstater, begära andra medlemsstaters synpunkter på eller kommissionens yttrande över en utländsk direktinvestering i Sverige samt begära uppgifter om en utländsk direktinvestering i en annan medlemsstat. För att kontaktpunkten ska kunna lämna synpunkter eller begära information är det rimligt att anta att den kan behöva tillgång till information som den inte alltid har. Det kan vara fråga om både rena sakuppgifter och information om att en investering i ett annat land kan vara problematisk ur ett svenskt perspektiv.

I viss utsträckning bör kontaktpunkten kunna få del av sådan information som den inte själv har genom öppna källor. Annan sådan information kan finnas hos andra myndigheter. När det gäller information från andra myndigheter kommer kontaktpunkten att kunna få en stor del av denna inom ramen för myndigheternas samarbetskyldighet. Denna skyldighet kommer till uttryck i bland annat 8 § förvaltningslagen (2017:900) och 6 § myndighetsförordningen (2007:515). En precisering av bestämmelserna finns i 6 kap. 5 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), OSL, som innebär att en myndighet på begäran av en annan myndighet ska lämna uppgift som den förfogar över, om inte uppgiften är sekretessbelagd eller det skulle hindra arbetets behöriga gång.

Eftersom sekretess gäller även mellan myndigheter kan uppgifter som omfattas av sekretess inte överlämnas inom ramen för myndigheternas samarbetskyldighet utan att någon sekretessbrytande bestämmelse är tillämplig. Sådana sekretessbrytande bestämmelser och bestämmelser om undantag från sekretess finns i 10 kap. OSL. Den bestämmelse som är av intresse för kontaktpunktens tillgång till uppgifter finns i 10 kap. 27 § OSL. Enligt den bestämmelsen, den så kallade generalklausulen, får en sekretessbelagd uppgift lämnas till en myndighet, om det är uppenbart att intresset av att uppgiften lämnas har företräde framför det intresse som sekretessen ska skydda. Bestämmelsen gäller dock inte på alla områden och ett utlämnande får inte ske om utlämnandet strider mot lag eller förordning.

Ett rutinmässigt uppgiftsutbyte mellan myndigheter ska i regel vara författningsreglerat (jfr prop. 1979/80:2 Del A s. 237). Enligt regeringens mening finns inte skäl att anta att kontaktpunkten kommer ha behov av att rutinmässigt inhämta sekretessbelagda uppgifter från andra myndigheter. Regeringen anser i stället, i likhet med utredningen, att kontaktpunktens behov av information från andra myndigheter kan tillgodoses inom ramen för myndigheternas samarbetskyldighet och med stöd av generalklausulen. Som utredningen också framhåller, kan frågan om andra myndigheters skyldighet att lämna uppgifter till kontaktpunkten dock behöva övervägas ytterligare inom ramen för behandling av förslaget om utformningen av ett svenskt granskningssystem.

Som såväl *Fortifikationsverket* som *Försvarets materielverk* pekar på är det av stor betydelse att det finns ett väl fungerande informationsutbyte för att minska risken för att utländska direktinvesteringar som kan påverka säkerhet eller allmän ordning sker. Försvarets materielverk anser inte att utredningen på ett tydligt sätt redogör för om respektive hur svenska myndigheter eller andra berörda aktörer ska anmäla behov av att inhämta information från andra länder till kontaktpunkten. Regeringen kan konstatera att förordningen inte innehåller några bestämmelser som ålägger myndigheter och andra berörda aktörer skyldighet att anmäla ett

sådant behov. Utredningen har haft i uppdrag att lämna förslag till kompletterande bestämmelser till förordningen. Det finns inte utrymme för att generellt förändra myndigheters och andra aktörers uppdrag eller förtydliga deras respektive ansvar att bidra i arbetet mot utländska direktinvesteringar som kan påverka säkerhet eller allmän ordning inom ramen för detta lagstiftningsarbete. Det finns dock anledning att peka på att regeringen har gett ISP, Försvarets materielverk, Försvarmakten, Säkerhetspolisen och Totalförsvarets forskningsinstitut i uppdrag att utveckla sin samverkan för att minska angiven risk (Ju2020/02166/L4). Uppdraget ska redovisas senast den 1 oktober 2020.

När det gäller frågan om vilken myndighet eller vilka myndigheter kontaktpunkten ska inhämta information från i olika ärenden, vilket är en fråga som Fortifikationsverket har lämnat synpunkter på, är detta enligt regeringens uppfattning en fråga för kontaktpunkten att ta ställning till. Detsamma gäller frågan om hur kontaktpunkten ska hantera synpunkter på investeringar i andra länder som Försvarets materielverk berör i sitt remissvar. En annan fråga är vilken information om en utländsk direktinvestering som kan föras vidare till andra myndigheter. Det kan tänkas uppstå situationer där sådan information har stort värde för andra myndigheter. Frågeställningen berörs i avsnitt 5.7.

5.7 Svensk rätt uppfyller förordningens krav på konfidentialitet

Regeringens bedömning: Det behövs inga nya sekretessbestämmelser för uppgifter som tagits emot eller inhämtats med stöd av förordningen. Det behövs inte heller några nya bestämmelser till skydd för säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna gör samma bedömning som utredningen eller har inte något att invända mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning

Förordningens bestämmelser om konfidentialitet

I förordningens artikel 10 finns bestämmelser om lämnade uppgifters konfidentialitet. Enligt artikel 10.1 ska uppgifter som tas emot till följd av tillämpningen av förordningen användas enbart för det ändamål för vilket de begärts. Enligt artikel 10.2 ska medlemsstaterna säkerställa skyddet av konfidentiella uppgifter som mottas vid tillämpningen av förordningen i enlighet med unionsrätten och respektive nationell rätt. Enligt artikel 10.3 ska medlemsstaterna och kommissionen säkerställa att det inte beslutas att säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter som tillhandahållits eller utbytts inom ramen för förordningen placeras på en lägre säkerhetsskyddsklassificeringsnivå eller att de inte längre ska vara säkerhetsskyddsklassificerade utan föregående skriftligt medgivande från upphovsmannen. I förordningen framhålls särskilt att medlemsstaterna och kommissionen bör vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att konfidentiella

Prop. 2019/20:193 uppgifter skyddas och att en central uppgift för kontaktpunkten är att hantera konfidentiella uppgifter på ett korrekt sätt (se skäl 27 och 30 i förordningen).

Skyddet för konfidentiella uppgifter

Kontaktpunkten kommer till följd av sitt uppdrag att inhämta, ta emot och förfoga över uppgifter av varierande slag. Merparten av dessa kommer sannolikt att bestå av sådana uppgifter avseende enskilda investeringar som avses i artikel 9.2, vilka kontaktpunkten dels kan komma att ta emot och begära från andra medlemsstater, dels kan komma att inhämta från berörda aktörer för att vidarebefordra till begärande medlemsstater och kommissionen. Sådana uppgifter innefattar bland annat uppgift om ägarstrukturen hos utländska investerare och berörda företag, värdet av den aktuella investeringen, vilka produkter och tjänster som aktörerna i fråga säljer och hur investeringen finansieras. Detta utgör uppgifter som typiskt sett kan vara av intresse för aktörernas konkurrenter och som skulle kunna skada deras verksamheter om de blev kända.

Kontaktpunkten kan även komma att förfoga över sådana eller andra typer av skyddsvärda uppgifter till följd av andra delar av uppdraget, till exempel möjligheten att lämna synpunkter på direktinvesteringar i andra medlemsstater, möjligheten för andra stater och kommissionen att lämna synpunkter på respektive yttra sig över direktinvesteringar i Sverige, skyldigheten att upprätta en årlig rapport till kommissionen med bland annat uppgifter om direktinvesteringar i Sverige och skyldigheten att förklara varför Sverige inte följt ett yttrande från kommissionen. Kontaktpunkten kan alltså inom ramen för uppdraget komma att förfoga över känsliga uppgifter av olika slag. Det finns därmed ett intresse av att uppgifter som kontaktpunkten får del av kan omfattas av sekretess.

Av 15 kap. 1 a § första stycket OSL framgår, såvitt nu är av intresse, att sekretess gäller för uppgift som en myndighet har fått från ett utländskt organ på grund av en bindande EU-rättsakt, om det kan antas att Sveriges möjlighet att delta i det internationella samarbete som avses i rättsakten försämras om uppgiften röjs. Motsvarande sekretess gäller enligt andra stycket också för uppgift som en myndighet har inhämtat i syfte att överlämna den till ett utländskt organ i enlighet med en sådan rättsakt som avses i första stycket.

Bestämmelsen är endast tillämplig på uppgifter som tagits emot eller inhämtats som en direkt följd av en EU-rättsakt. Uppgiftens innehåll, art eller karaktär saknar dock betydelse för bestämmelsens tillämplighet. Bestämmelsen är till exempel tillämplig i fråga om uppgifter om enskilda, om de finns hos myndigheten på grund av ett reglerat internationellt samarbete. Detsamma gäller om uppgiften på annat sätt samlats in av den svenska myndigheten i syfte att vidarebefordras till en annan stat eller en mellanfolklig organisation, i enlighet med till exempel en biståndsskyldighet.

En förutsättning för att sekretess ska gälla enligt 15 kap. 1 a § OSL är att ett röjande av uppgiften kan antas försämra Sveriges möjlighet att delta i det internationella samarbete som avses i rättsakten. Myndigheten är i det enskilda fallet skyldig att göra en självständig bedömning av vilka konsekvenser ett röjande kan antas få för det fortsatta samarbetet.

Myndigheten måste då beakta om och i så fall på vilket sätt frågan om sekretess regleras i rättsakten. Om det inte finns någon tydlig sekretessbestämmelse i rättsakten, kommer en tillämpning av 15 kap. 1 a § OSL normalt inte att aktualiseras, även om det inte utesluts av paragrafens ordalydelse (se prop. 2012/13:192 s. 44).

En EU-förordning är en sådan rättsakt som avses i 15 kap. 1 a § OSL. Både de uppgifter som kontaktpunkten kommer att ta emot från andra medlemsstater och kommissionen samt de uppgifter den kommer att inhämta från utländska investerare och berörda företag på grund av förordningen, omfattas därmed av bestämmelsen. En bedömning av om sekretesskydd föreligger ska, som framgår ovan, göras i varje enskilt fall. Enligt regeringen utgör artikel 10.2 en sådan sekretessbestämmelse som kan medföra att skaderekvisitet enligt bestämmelsen uppfylls om känsliga uppgifter som mottagits eller inhämtats lämnas ut. Regeringen anser därför, i likhet med utredningen, att det befintliga svenska regelverket uppfyller kravet i artikel 10.2 på att skyddet av konfidentiella uppgifter ska säkerställas.

Enligt utredningen kommer uppgifter om enskildas affärs- och driftsförhållanden som kontaktpunkten tar emot och inhämtar på grund av förordningen att omfattas även av bestämmelsen i 30 kap. 24 § OSL. Enligt den bestämmelsen gäller sekretess, i den mån riksdagen godkänt avtal om det med främmande stat eller mellanfolklig organisation, hos statlig myndighet i verksamhet som avses i 30 kap. 23 §, för sådan uppgift om enskilds ekonomiska eller personliga förhållanden som myndigheten förfogar över på grund av avtalet. För att bestämmelsen ska bli tillämplig krävs det aktuella avtalet – i detta fall förordningen – innehåller en klausul om att uppgifterna inte får lämnas vidare i det aktuella fallet (se prop. 1992/93:120 s. 17). Enligt regeringen är artikel 10.2 i förordningen inte tillräckligt specifik för att anses som en sådan klausul (jfr bedömningarna i prop. 2006/07:110 s. 38 och prop. 2009/10:231 s. 31). Till skillnad från utredningen kommer därför regeringen till slutsatsen att 30 kap. 24 § OSL inte är tillämplig på uppgifter som kontaktpunkten tar emot och inhämtar på grund av förordningen. Som framgår ovan anser dock regeringen, i likhet med utredningen, att artikel 10.2 i förordningen uppfylls redan genom 15 kap. 1 a § OSL.

Förordningens bestämmelse om användarbegränsning

När det gäller bestämmelsen om användarbegränsning i artikel 10.1 kan det konstateras att det i skälen till förordningen tydliggörs att detta krav syftar till att tillse att samarbetsstrukturen endast används till skydd för säkerhet eller allmän ordning (skäl 18). Användarbegränsningen innebär därmed i sig inte att kontaktpunkten saknar möjlighet att dela med sig av uppgifter till andra myndigheter så länge som uppgifterna även hos mottagaren används till skydd för säkerhet eller allmän ordning. Utgångspunkten är dock, som nämnts ovan, att sekretess gäller även mellan myndigheter enligt 8 kap. 1 § OSL. I 10 kap. 15–27 och 28 §§ första stycket OSL finns bestämmelser som bryter sekretessen. Dessa sekretessbrytande bestämmelser får dock, enligt 15 kap. 1 § a tredje stycket OSL, inte tillämpas när det gäller en uppgift som omfattas av sekretess enligt 15 kap. 1 a § OSL. Genom regleringen begränsas

Prop. 2019/20:193 möjligheterna att använda sekretessbelagda uppgifter som kontaktpunkten mottagit på grund av förordningen för andra ändamål än för vilka de begärts.

Det kan noteras att bestämmelsen om så kallat nödvändigt utlämnande i 10 kap. 2 § OSL inte omfattas av undantaget i 15 kap. 1 a § OSL. Enligt 10 kap. 2 § OSL får en myndighet, trots att sekretess gäller för en uppgift, lämna uppgiften till en annan myndighet om det är nödvändigt för att den utlämnande myndigheten ska kunna fullgöra sin verksamhet. Om kontaktpunkten skulle bedöma att det är nödvändigt att lämna en uppgift till en annan myndighet för att kontaktpunkten ska kunna uppfylla sina skyldigheter enligt förordningen, används uppgiften för det ändamål för vilket den begärts, alltså i enlighet med artikel 10.1. Även den mottagande myndigheten är bunden av användningsbegränsningen i artikel 10.1 och får alltså inte använda uppgiften för andra ändamål än i enlighet med förordningen. Sammanfattningsvis bedömer regeringen, i likhet med utredningen, att befintliga regler i OSL säkerställer att uppgifter inte används i strid med artikel 10.1.

Förordningens krav när det gäller säkerhetsskyddsklassificering

Som framgått ska medlemsstaterna enligt artikel 10.3 säkerställa att det inte beslutas att säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter som tillhållits eller utbytts inom ramen för förordningen placeras på en lägre säkerhetsskyddsklassificeringsnivå än vad upphovsmannen gjort eller att de inte längre ska vara säkerhetsskyddsklassificerade utan föregående skriftligt medgivande från upphovsmannen.

Bestämmelser om säkerhetsskyddsklassificering finns i svensk rätt i säkerhetsskyddslagen (2018:585). Med säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter avses, enligt 1 kap. 2 § den lagen, uppgifter som rör säkerhets känslig verksamhet och som därför omfattas av sekretess enligt OSL eller som skulle ha omfattats av sekretess enligt den lagen, om den hade varit tillämplig. Säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter ska enligt 2 kap. 5 § samma lag delas in i säkerhetsskyddsklasser utifrån den skada som ett röjande av uppgiften kan medföra för Sveriges säkerhet, enligt följande: 1. kvalificerat hemlig vid synnerligen allvarlig skada, 2. hemlig vid allvarlig skada, 3. konfidentiell vid en inte obetydlig skada eller 4. begränsat hemlig vid endast ringa skada. Säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter som omfattas av ett internationellt åtagande om säkerhetsskydd ska på motsvarande sätt delas in i säkerhetsskyddsklass, om de inte redan har klassificerats av en annan stat eller en mellanfolklig organisation. Indelningen i säkerhetsskyddsklass ska i sådant fall göras utifrån den skada som ett röjande av uppgiften kan medföra för Sveriges förhållande till annan stat eller mellanfolklig organisation. I regel är dock dessa uppgifter redan klassificerade av den stat eller mellanfolkliga organisation som uppgifterna kommer ifrån (prop. 2017/18:89 s. 140).

När det gäller EU:s medlemsstater finns ett internationellt åtagande om säkerhetsskydd genom avtalet mellan Europeiska unionens medlemsstater, församlade i rådet, om skydd av säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter som utbyts i Europeiska unionens intresse (2011/C 202/05). Enligt artikel 4 i avtalet ska parterna säkerställa att säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter som lämnas eller utbyts enligt avtalet inte place-

ras på en lägre säkerhetskyddsklassificeringsnivå än vad upphovsmannen gjort eller att uppgifterna förklaras inte längre vara säkerhetskyddsklassificerade utan föregående skriftligt medgivande från upphovsmannen.

Enligt bestämmelsen i säkerhetskyddslagen måste alltså en svensk mottagare av en säkerhetskyddsklassificerad uppgift acceptera den klassificering som en annan EU-medlemsstat gjort. Uppgifter som tillhandahållits inom ramen för förordningen får därmed inte placeras i en lägre säkerhetskyddsklass än vad upphovsmannen gjort. Som utredningen konstaterar, innebär detta att befintlig svensk rätt tillsammans med det internationella åtagandet om säkerhetskydd tillgodoser förordningens krav på Sverige när det gäller säkerhetskyddsklassificering.

5.8 Sekretesskyddet för uppgifter som tas emot på annat sätt än genom förordningen

Regeringens bedömning: Det behövs inga ändringar i offentlighets- och sekretesslagen till skydd för de uppgifter som kontaktpunkten får del av på annat sätt än på grund av förordningen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna gör samma bedömning som utredningen eller har inte något att invända mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning

Som framgår ovan görs bedömningen att de uppgifter som kontaktpunkten får från andra medlemsstater, kommissionen, utländska investerare eller berörda företag på grund av förordningen som utgångspunkt omfattas av sekretess enligt 15 kap. 1 a § OSL. Kontaktpunkten kan dock komma att förfoga över känsliga uppgifter som man fått del av på andra sätt, alltså inte på grund av förordningen. Detta kan tänkas ske till följd av exempelvis skyldigheten att lämna en årlig rapport till kommissionen med aggregerade uppgifter om bland annat direktinvesteringar i Sverige och skyldigheten att motivera varför kontaktpunkten inte kunnat få del av begärda uppgifter från utländska investerare och berörda företag. Sådana uppgifter kommer inte att omfattas av 15 kap. 1 a § OSL. Beträffande dessa uppgifter aktualiseras andra sekretessbestämmelser.

Enligt 15 kap. 1 § OSL gäller sekretess för uppgifter som angår Sveriges förbindelser med en annan stat eller i övrigt rör en annan stat, mellanfolklig organisation, myndighet, medborgare eller juridisk person i annan stat eller statslös, om det kan antas att det skulle störa Sveriges mellanfolkliga förbindelser eller på annat sätt skada landet om uppgifterna röjs. Skadebegreppet enligt bestämmelsen, det vill säga att ett röjande skulle störa Sveriges mellanfolkliga förbindelser eller på annat sätt skada landet, ska inte ges en alltför vid innebörd. Det måste röra sig om någon olägenhet för landet för att skada ska anses föreligga. Motsvarande gäller i fråga om störningar av de mellanfolkliga förbindelserna. Att mindre och tillfälliga störningar eller irritationer inom ett annat lands ledning inte kan uteslutas

Prop. 2019/20:193 om uppgifter lämnas ut bör alltså inte alltid leda till sekretess (se prop. 1979/80:2 Del A s. 131).

När det gäller uppgifter som fås från en annan stat eller en mellanfolklig organisation kan avsändarens uppfattning i sekretessfrågan inte avgöra om uppgiften ska hållas hemlig, men avsändarens intresse av sekretess kan ha betydelse för sekretessprövningen i det enskilda fallet. Generellt är utrymmet för öppenhet enligt bestämmelsen mer begränsat när det gäller uppgifter som fås från en EU-institution eller annan medlemsstat än uppgifter i handlingar som upprättats i Sverige (jfr prop. 1994/95:112 s. 29).

Regeringen delar utredningens bedömning om att uppgifter som kontaktpunkten fått på annat sätt än på grund av förordningen omfattas av bestämmelsen om utrikessekretess. I vilken mån uppgifterna i fråga också kommer skyddas av sekretess enligt bestämmelsen, beror på dess karaktär och övriga omständigheter och får prövas i varje enskilt fall.

När det gäller sekretess med hänsyn till enskildas intressen för de uppgifter det nu är fråga om, kan ett kompletterande skydd på det sätt som utredningen anger behöva åstadkommas genom ändringar i offentlighets- och sekretessförordningen (2009:641).

5.9 Uppgifter om en utländsk direktinvestering som rör nationell säkerhet

<p>Regeringens bedömning: Det behövs inga ändringar i offentlighets- och sekretesslagen till skydd för Sveriges säkerhet.</p>
--

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna gör samma bedömning som utredningen eller har inte något att invända mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning

Det kan förekomma att det hos kontaktpunkten finns uppgifter som omfattas av försvarssekretess enligt 15 kap. 2 § OSL. Enligt den bestämmelsen gäller sekretess för uppgift som rör verksamhet för att försvara landet eller planläggning eller annan förberedelse av sådan verksamhet eller som i övrigt rör totalförsvaret, om det kan antas att det skadar landets försvar eller på annat sätt vållar fara för rikets säkerhet om uppgiften röjs. Försvarssekretessen är tillämplig hos alla myndigheter och kommer alltså gälla för kontaktpunkten.

Av artikel 1.2 i förordningen framgår att förordningen inte påverkar medlemsstaternas eget ansvar att upprätthålla nationell säkerhet enligt artikel 4.2 i EU-fördraget eller rätt att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen enligt artikel 346 i fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt. Av den senare bestämmelsen framgår att ingen medlemsstat är skyldig att lämna sådan information vars avslöjande den anser strida mot sina väsentliga säkerhetsintressen samt att varje medlemsstat får vidta åtgärder som den anser nödvändiga för att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen i fråga om tillverkning av eller handel med vapen, ammunition och krigsmateriel. Dessa förutsättningar följer direkt av förordningen. Om en annan medlemsstat eller kommissionen begär upp-

gifter om en utländsk direktinvestering i Sverige som rör svensk nationell säkerhet eller ett väsentligt säkerhetsintresse, finns det inte någon skyldighet för Sverige att samla in eller vidarebefordra uppgifterna.

Skulle kontaktpunkten trots att det faller utanför förordningens tillämpningsområde gå den begärande medlemsstaten eller kommissionen till mötes och samla in samt överlämna uppgifterna, sker det inte med stöd av ett avtal enligt 15 kap. 1 a § OSL. Uppgifterna faller därmed utanför tillämpningsområdet för den bestämmelsen. För sådana uppgifter aktualiseras i stället bestämmelsen om försvarssekretess i 15 kap. 2 § OSL. Om kontaktpunkten hämtar in uppgifter som rör Sveriges säkerhet, så bör dessa alltså komma att omfattas av 15 kap. 2 § OSL. Om en uppgift som rör en investering som faller utanför förordningens tillämpningsområde omfattas av försvarssekretess blir kontaktpunktens möjlighet att vidarebefordra uppgiften enligt 8 kap. 3 § andra punkten OSL beroende av bland annat om det är förenligt med svenska intressen att uppgiften överlämnas. Denna bedömning måste göras i varje enskilt fall. Det ankommer på kontaktpunkten att göra dessa överväganden på samma sätt som när det gäller andra fall av utbyte av uppgifter med andra stater.

5.10 Inga ändringar krävs i offentlighets- och sekretesslagen till följd av förordningens krav på överlämnande av uppgifter

Regeringens bedömning: Det behövs inga ändringar i offentlighets- och sekretesslagen till följd av förordningens krav på att uppgifter ska göras tillgängliga för andra medlemsstater och kommissionen.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna gör samma bedömning som utredningen eller har inte något att invända mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: De uppgifter som ska göras tillgängliga för andra medlemsstater och kommissionen kommer i viss utsträckning att omfattas av bestämmelser om sekretess i OSL. Enligt 8 kap. 3 § OSL får sekretessbelagda uppgifter inte röjas för en utländsk myndighet. Ett undantag är om utlämnandet sker i enlighet med en särskild föreskrift i lag eller förordning. Med föreskrift i lag likställs EU-förordningar (se till exempel prop. 2006/07:6 s. 32.) I enlighet med utredningens bedömning anser regeringen därmed att det inte behövs några ändringar i OSL för att uppgifter ska kunna överlämnas till andra medlemsstater eller kommissionen i enlighet med förordningen.

5.11 Ingen ytterligare personuppgiftsreglering behövs

Regeringens bedömning: Någon ytterligare reglering för den personuppgiftsbehandling som kan komma att ske med anledning av förordningen behöver inte införas.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna gör samma bedömning som utredningen eller har inte något att invända mot bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: Förordningens bestämmelser kan ge upphov till viss behandling av personuppgifter. En utländsk förvärvare kan vara en fysisk person. Förordningen aktualiserar i vissa fall en skyldighet för denne att lämna uppgifter som rör dennes affärs- och driftsförhållanden till kontaktpunkten. Sådana uppgifter kan utgöra personuppgifter. Kontaktpunkten kommer bland annat att ta emot sådana uppgifter från berörda företag och utländska investerare och därefter lämna dem vidare till de medlemsstater och kommissionen som efterfrågat dem.

All behandling av personuppgifter i enlighet med förordningen ska enligt artikel 14.1 utföras, såvitt nu är av intresse, i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG, i det följande kallad EU:s dataskyddsförordning, och endast i den utsträckning det behövs för medlemsstaternas granskning av utländska direktinvesteringar och för att säkerställa effektiviteten i det samarbete som föreskrivs genom förordningen. Personuppgifter som behandlas vid tillämpningen av förordningen ska enligt artikel 14.2 inte lagras under en längre tid än vad som är nödvändigt för de ändamål för vilka de samlades in.

EU:s dataskyddsförordning är direkt tillämplig i medlemsstaterna och kompletteras i svensk nationell rätt bland annat genom lagen (2018:218) med kompletterande bestämmelser till EU:s dataskyddsförordning, dataskyddslagen, och förordningen (2018:219) med kompletterande bestämmelser till EU:s dataskyddsförordning. Det samlade regelverket kommer att vara tillämpligt vid behandlingen av personuppgifter som utförs till följd av förordningen.

Kontaktpunktens behandling av personuppgifter är nödvändig för att den ska kunna utföra de uppgifter och den myndighetsutövning som åligger den enligt artikel 5–9 och 11 i förordningen. Den rättsliga grunden för personuppgiftsbehandlingen är alltså att den är nödvändig för att utföra en uppgift av allmänt intresse eller som ett led i myndighetsutövning (artikel 6.1 e i EU:s dataskyddsförordning). De berörda företagens behandling av personuppgifter är nödvändig för att de ska kunna uppfylla skyldigheten att tillhandahålla uppgifter till kontaktpunkten enligt artikel 9.4 i förordningen och de i propositionen föreslagna kompletterande bestämmelserna om att uppgifterna ska tillhandahållas kontaktpunkten. Den rättsliga grunden för företagens behandling är alltså att den är nödvändig för att fullgöra en rättslig förpliktelse (artikel 6.1 c i EU:s dataskyddsförordning). De rättsliga grunderna är fastställda i förordningen och den kompletterande lagen (artikel 6.3 i EU:s dataskyddsförordning).

Sammantaget bedömer regeringen att den befintliga regleringen på personuppgiftsområdet utgör tillräcklig reglering för den personuppgiftsbehandling som kan komma att ske med anledning av förordningen och den kompletterande lagen. Någon ytterligare reglering för denna behandling behöver således inte införas.

6 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Prop. 2019/20:193

Regeringens förslag: Den nya lagen ska träda i kraft den 1 november 2020.

Regeringens bedömning: Några övergångsbestämmelser behövs inte.

Utredningens förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens. Utredningen föreslår att författningsändringarna ska träda i kraft den 11 oktober 2020.

Remissinstanserna: *Sveriges advokatsamfund* pekar på att det av skäl till förordningen framgår att samarbetsstrukturen gäller för utländska direktinvesteringar som har fullbordats efter den 10 april 2019 men att utredningen, trots att den föreslår att författningsförslagen ska träda i kraft den 11 oktober 2020, drar slutsatsen att några övergångsbestämmelser inte behövs. Samfundet bedömer att det bör förtydligas om de kompletterande bestämmelserna kommer att kunna tillämpas på investeringar som har gjorts före den 11 oktober 2020. Övriga remissinstanser yttrar sig inte särskilt över förslaget och bedömningen.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Förordningen om utländska direktinvesteringar ska tillämpas från och med den 11 oktober 2020. Den föreslagna nya lagen bör träda i kraft så snart som möjligt. Mot denna bakgrund bör lagändringarna träda i kraft den 1 november 2020.

Som *Sveriges advokatsamfund* pekar på framgår det motsatsvis, av skäl 21 till förordningen, att samarbetsstrukturen i fråga om fullbordade investeringar som inte är föremål för granskning gäller för utländska direktinvesteringar som har fullbordats efter den 10 april 2019. Detsamma framgår av artikel 7.10. Skyldigheten för utländska investerare och berörda företag att lämna uppgifterna i artikel 9.2 följer direkt av förordningen (se artikel 9.4). Förslagen i lagen innebär endast att kontaktpunkten ges möjlighet att se till att den utländska investeraren eller det berörda företaget fullgör nämnda skyldighet. Att förelägganden som meddelas med stöd av den nya lagen kan avse uppgifter som gäller direktinvesteringar som har fullbordats före lagens ikraftträdande innebär enligt regeringens bedömning inte att det behövs några övergångsbestämmelser.

7 Konsekvenser

7.1 Ekonomiska konsekvenser

Regeringens bedömning: Förslagen ger inte upphov till kostnader för andra myndigheter än kontaktpunkten som inte kan täckas av befintliga ekonomiska ramar.

Förslagen medför inte annat än begränsade kostnader för företag och enskilda.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Försvarets materielverk* anser att behovet av samverkan mellan berörda aktörer är resurskrävande och överskrider det av utredningen bedömda behovet. *Förvaltningsrätten i Stockholm* framhåller att det vid de allmänna förvaltningsdomstolarna till följd av förslagen kan komma att anhängiggöras inte bara mål av det slag som utredningen pekar på, det vill säga mål om överklagande av beslut om vitesförelägganden, utan även mål som rör utdömmande av vite. *Näringslivets regelnämnd* efterlyser en närmare analys av konsekvenserna av införandet av sanktioner. Övriga remissinstanser yttrar sig inte särskilt över bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning

Konsekvenser för andra myndigheter än kontaktpunkten

Kontaktpunkten kan eventuellt behöva samråda med andra myndigheter när den ska besvara en förfrågan om uppgifter om en direktinvestering i Sverige. Sådant samråd kan möjligtvis även bli nödvändigt om den avser lämna synpunkter på en direktinvestering utomlands. När det gäller frågan om vilken myndighet eller vilka myndigheter kontaktpunkten ska inhämta information från i olika ärenden är detta, som angetts ovan, enligt regeringens uppfattning en fråga för kontaktpunkten att ta ställning till. Utredningen bedömer, till skillnad från *Försvarets materielverk*, inte att detta kommer bli aktuellt i någon större utsträckning. Det är inte möjligt att fullt ut bedöma i vilken utsträckning som samverkan kommer ske och vilka resurser det kommer kräva av berörda myndigheter men kostnaderna för de myndigheter som tillfrågas bedöms i nuläget kunna rymmas inom befintliga anslagsramar.

Om kontaktpunkten beslutar ett föreläggande som förenats med vite mot ett företag eller en utländsk förvärvare, kan detta komma att överklagas till förvaltningsdomstol. Som *Förvaltningsrätten i Stockholm* påpekar, kan även mål om utdömmande av vite komma att anhängiggöras vid förvaltningsdomstol. Enligt regeringen kommer troligtvis inte något av detta aktualiseras i mer än ett fåtal fall per år. Kostnaderna för domstolarna bedöms därför vara försumbara och kunna finansieras inom befintliga ramar.

Konsekvenser för företag och andra enskilda

Förslagen berör företag och utländska investerare genom kravet att dessa ska vara skyldiga att på begäran lämna sådana uppgifter som anges i artikel 9.2 i förordningen till kontaktpunkten. Regeringen bedömer, i likhet med utredningen, att det endast kommer bli aktuellt att begära sådana uppgifter i enstaka fall varje år. Med hänsyn till att det rör sig om uppgifter som investeraren eller företaget i fråga rimligtvis redan har tillgång till inför investeringen, bedöms tidsåtgången för att ta fram och lämna uppgifterna vidare vara mindre omfattande. Konsekvenserna för nämnda aktörer bedöms därmed som begränsade. Förslagen bedöms inte medföra några särskilda konsekvenser för små företag, jämfört med stora. Det finns inte, som *Näringslivets regelnämnd* bedömer, anledning att göra en närmare

7.2 Konsekvenser för den personliga integriteten

Regeringens bedömning: Förslagen innebär inte någon risk för ökat integritetsintrång.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Datainspektionen* ställer sig frågande till om befintligt underlag är tillräckligt för utredningens slutsats om att det, när det gäller dataskydd, har gjorts en avvägning av hur den personliga integriteten ska skyddas. Övriga remissinstanser yttrar sig inte särskilt över bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: Regler till skydd mot kränkningar av den personliga integriteten finns bland annat i författningar som reglerar behandling av personuppgifter och i författningar som reglerar sekretess. Frågor om dataskydd och sekretess har berörts i avsnitt 5.7–11.

Datainspektionen ställer sig frågande till utredningens slutsats om att det, när det gäller dataskydd, har gjorts en avvägning av hur den personliga integriteten ska skyddas. I förordningen finns dels bestämmelser om behandlingen av personuppgifter, dels bestämmelser om konfidentialitet. Förordningen är direkt tillämplig i Sverige och skyldigheten att lämna uppgifter till kontaktpunkten följer, som utredningen redogör för, direkt av förordningen. I detta lagstiftningsärende ges kontaktpunkten de befogenheter som krävs för att Sverige ska kunna anses uppfylla sina skyldigheter enligt förordningen. Förslagen har därmed i sig ingen inverkan på den personliga integriteten.

7.3 Konsekvenser i övrigt

Regeringens bedömning: Förslagen påverkar inte den kommunala självstyrelsen. Förslagen förväntas inte heller få några andra konsekvenser.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna yttrar sig inte särskilt över bedömningen.

Skälen för regeringens bedömning: Förslagen bedöms inte ha några konsekvenser för den kommunala självstyrelsen, för brottsligheten eller det brottsförebyggande arbetet, för sysselsättning och offentlig service i olika delar av landet, för jämställdheten mellan kvinnor och män eller för möjligheterna att nå de integrationspolitiska målen. Mot bakgrund av att tillämpningen av förslagen kan antas aktualiseras i endast speciella och begränsade situationer, bedöms de inte heller få några samhällsekonomiska effekter.

Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar

Lagens innehåll

1 §

Paragrafen anger att lagen kompletterar EU:s förordning om utländska direktinvesteringar. Att lagen kompletterar förordningen innebär att den inte kan läsas fristående från förordningen.

Hänvisningen till förordningen är dynamisk. Det betyder att hänvisningen avser förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen. Det innebär att ändringar i förordningen får omedelbart genomslag i lagen och att kontaktpunktens rättstillämpning vid varje tid överensstämmer med kraven i förordningen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.1.

Kontaktpunkt

2 §

I paragrafen upplyses om att regeringen bestämmer vilken myndighet som ska vara kontaktpunkt enligt artikel 11.1 i förordningen och därmed ansvara för Sveriges skyldigheter enligt artikel 5–9 i förordningen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.2.

Föreläggande om att tillhandahålla uppgifter eller handlingar

3 §

Enligt paragrafens *första stycke* får kontaktpunkten besluta de förelägganden som behövs för att en utländsk investerare eller ett berört företag ska tillhandahålla de uppgifter som anges i artikel 9.2 i förordningen. Med berört företag avses det företag i vilket den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats (se artikel 9.4 i förordningen). Ett föreläggande får enligt *andra stycket* förenas med vite. Allmänna bestämmelser om vite finns i lagen (1985:206) om viten.

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

4 §

Paragrafen innebär en möjlighet för kontaktpunkten att i enskilda fall bestämma att ett beslut om föreläggande ska gälla omedelbart. Den som beslutet gäller har vid ett överklagande möjlighet att begära att beslutet tills vidare inte ska gälla, så kallad inhibition. Bestämmelser om inhibition finns i 28 § förvaltningsprocesslagen (1971:291).

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

5 §

Paragrafen upplyser om att det finns en möjlighet för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela verkställighetsföreskrifter. Närmare föreskrifter kan meddelas om till exempel formerna för den utländska investerarens eller det berörda företags tillhandahållande av uppgifter och handlingar.

Övervägandena finns i avsnitt 5.5.

Överklagande**6 §**

Paragrafen reglerar rätten att överklaga kontaktpunktens beslut enligt lagen. Formerna för överklagande följer av förvaltningslagens (2017:900) bestämmelser. Att kontaktpunkten är motpart vid överklagande av enskild framgår av förvaltningsprocesslagen.

Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2019/452

av den 19 mars 2019

om upprättande av en ram för granskning av utländska direktinvesteringar i unionen

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 207.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Utländska direktinvesteringar bidrar till tillväxt i unionen genom att stärka dess konkurrenskraft, skapa sysselsättning och stordriftsfördelar, föra in kapital, teknik, innovation och sakkunskap och öppna nya marknader för export från unionen. De stöder målen i investeringsplanen för Europa och bidrar till andra projekt och program på unionsnivå.
- (2) I artikel 3.5 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) anges att unionen i sina förbindelser med den övriga världen ska bekräfta och främja sina värderingar och intressen samt bidra till skydd av sina medborgare. Dessutom har unionen och medlemsstaterna ett öppet investeringsklimat, som fastställs i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) och ingår i unionens och dess medlemsstaters internationella åtaganden i fråga om utländska direktinvesteringar.
- (3) Enligt de internationella åtagandena inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO), Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling och de handels- och investeringsavtal som ingåtts med tredjeländer är det möjligt för unionen och medlemsstaterna att, med avseende på säkerhet eller allmän ordning, införa restriktiva åtgärder riktade mot utländska direktinvesteringar, med förbehåll för att vissa krav är uppfyllda. Den ram som fastställs i denna förordning rör utländska direktinvesteringar i unionen. Utgående investeringar och tillträde till tredjelandsmarknader behandlas i andra handels- och investeringspolitiska instrument.
- (4) Denna förordning påverkar inte medlemsstaternas rätt att frångå den fria rörligheten för kapital i enlighet med artikel 65.1 b i EUF-fördraget. Flera medlemsstater har infört åtgärder som ger dem möjlighet att begränsa sådan rörlighet med hänsyn till allmän ordning eller allmän säkerhet. Dessa åtgärder återspeglar medlemsstaternas mål och intressen när det gäller utländska direktinvesteringar och kan ge upphov till system som är olika sett till

⁽¹⁾ EUT C 262, 25.7.2018, s. 94.

⁽²⁾ EUT C 247, 13.7.2018, s. 28.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 februari 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 5 mars 2019.

tillämpningsområde och förfaranden. De medlemsstater som vill införa sådana system i framtiden kan beakta redan införda systems funktionssätt, liksom erfarenheter och befintlig bästa praxis.

- (5) I nuläget finns ingen heltäckande ram på unionsnivå för granskning av utländska direktinvesteringar med hänsyn till säkerhet eller allmän ordning; sådana ramar har däremot redan tagits fram av unionens viktigaste handelspartner.
- (6) Utländska direktinvesteringar omfattas av den gemensamma handelspolitiken. Enligt artikel 3.1 e i EUF-fördraget har unionen exklusiv befogenhet när det gäller den gemensamma handelspolitiken.
- (7) Det är viktigt att klargöra rättsläget vad gäller medlemsstaternas granskningssystem med hänsyn till säkerhet och allmän ordning och säkerställa en unionsomfattande samordning av och ett unionsomfattande samarbete kring granskningen av utländska direktinvesteringar som sannolikt kan inverka på säkerhet eller allmänordning. Den gemensamma ramen inverkar inte på det faktum att skyddet av den nationella säkerheten är varje medlemsstats eget ansvar, såsom anges i artikel 4.2 i EU-fördraget. Den inverkar inte heller på skyddet av deras väsentliga säkerhetsintressen i enlighet med artikel 346 i EUF-fördraget.
- (8) Ramen för granskning av utländska direktinvesteringar och samarbete bör ge medlemsstaterna och kommissionen möjlighet att bemöta hot mot säkerhet eller allmän ordning på ett heltäckande sätt och att anpassa sig till ändrade omständigheter, samtidigt som medlemsstaterna behåller erforderlig flexibilitet att granska utländska direktinvesteringar med hänsyn till säkerhet och allmän ordning med beaktande av sina enskilda situationer och nationella särdrag. Beslutet om att inrätta ett granskningssystem eller att granska en särskild utländsk direktinvestering ska också i fortsättningen vara den berörda medlemsstatens eget ansvar.
- (9) Denna förordning bör omfatta en bred spännvidd av investeringar som etablerar eller upprätthåller varaktiga och direkta förbindelser mellan investerare från tredjeländer, inbegripet statliga organ, och företag som bedriver ekonomisk verksamhet i en medlemsstat. Den bör emellertid inte omfatta portföljinvesteringar.
- (10) Medlemsstater som har ett granskningssystem bör föreskriva nödvändiga åtgärder i enlighet med unionsrätten för att förhindra att deras granskningssystem och granskningsbeslut kringgås. Detta bör omfatta unionsinterna investeringar med hjälp av artificiella arrangemang som inte återspeglar ekonomiska realiteter och som innebär att granskningssystem och granskningsbeslut kringgås och där investeraren ytterst ägs eller kontrolleras av en fysisk person eller ett företag från ett tredjeländ. Detta påverkar inte den etableringsfrihet och fria rörlighet för kapital som fastställs i EUF-fördraget.
- (11) Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att bedöma de risker för säkerhet eller allmän ordning som uppstår till följd av större ändringar av en utländsk investerares ägarstruktur eller viktigaste egenskaper.
- (12) För att vägleda medlemsstaterna och kommissionen vid tillämpningen av denna förordning bör en förteckning upprättas över faktorer som kan beaktas vid fastställandet av huruvida en utländsk direktinvestering sannolikt kan inverka på säkerhet eller allmän ordning. Den förteckningen kommer också att öka öppenheten i medlemsstaternas granskningssystem för investerare som överväger att göra eller redan har gjort utländska direktinvesteringar i unionen. Förteckningen över faktorer som kan inverka på säkerhet eller allmän ordning bör vara av icke-uttömmande karaktär.
- (13) Vid bedömningen av om en utländsk direktinvestering kan inverka på säkerhet eller allmän ordning bör det vara möjligt för medlemsstater och kommissionen att beakta samtliga relevanta faktorer, däribland effekterna på kritisk infrastruktur, kritisk teknik, inbegripet viktig möjliggörande teknik, och kritiska insatsvaror av väsentlig betydelse för säkerheten eller upprätthållandet av allmän ordning, där ett avbrott eller fel i eller förlust eller förstöring av infrastrukturen, tekniken eller insatsvarorna i fråga skulle få betydande konsekvenser i en medlemsstat eller unionen. I detta avseende bör det också vara möjligt för medlemsstater och kommissionen att beakta den utländska direktinvesteringens kontext och omständigheterna kring den, särskilt huruvida en utländsk investerare kontrolleras direkt eller indirekt, till exempel via betydande finansiering, inbegripet subventioner, av ett tredjelands regering eller bedriver statsstyrd utlandsriktad projekt- eller programverksamhet.
- (14) Medlemsstaterna eller kommissionen, beroende på vad som är lämpligt, kan beakta sådan relevant information från ekonomiska aktörer, civilsamhällsorganisationer eller arbetsmarknadsparter såsom fackföreningar som rör en utländsk direktinvestering som sannolikt kan inverka på säkerhet eller allmän ordning.

- (15) De grundläggande inslagen i ramen för en medlemsstats granskning av utländska direktinvesteringar bör fastställas, så att investerare, kommissionen och andra medlemsstater kan veta hur sådana investeringar sannolikt kommer att granskas. Dessa inslag bör åtminstone innefatta tidsfrister för granskning och möjlighet för utländska investerare att begära omprövning av granskningsbeslut. Regler och förfaranden för granskningsystem bör vara transparenta och bör inte diskriminera mellan tredjeländer.
- (16) Ett system bör inrättas som gör det möjligt för medlemsstaterna att samarbeta och bistå varandra när en utländsk direktinvestering i en medlemsstat skulle kunna inverka på säkerhet eller allmän ordning i andra medlemsstater. Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att lämna synpunkter till den medlemsstat där en sådan investering planeras eller har fullbordats, oberoende av om den medlemsstaten har ett granskningsystem eller om investeringen är föremål för granskning. Medlemsstaternas begäranden om uppgifter, svar och synpunkter bör även skickas till kommissionen. Det bör vara möjligt för kommissionen att vid behov avge ett yttrande i den mening som avses i artikel 288 i EUF-fördraget till den medlemsstat där investeringen planeras eller har fullbordats. Det bör också vara möjligt för en medlemsstat att begära att kommissionen avger ett yttrande eller att andra medlemsstater lämnar synpunkter om en utländsk direktinvestering som görs på dess territorium.
- (17) När en medlemsstat får synpunkter från andra medlemsstater eller ett yttrande från kommissionen bör dessa synpunkter eller yttranden vederbörligen beaktas, i förekommande fall genom åtgärder som finns att tillgå enligt nationell rätt eller inom ramen för landets vidare beslutsfattande, i överensstämmelse med dess skyldighet till lojalt samarbete enligt artikel 4.3 i EU-fördraget.

Det slutgiltiga beslutet om varje utländsk direktinvestering som är föremål för granskning eller varje åtgärd som vidtas med avseende på en utländsk direktinvestering som inte är föremål för granskning ankommer även fortsatt uteslutande på den medlemsstat där den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats.

- (18) Samarbetsstrukturen bör endast användas till skydd för säkerhet eller allmän ordning. Medlemsstaterna bör därför på vederbörligt sätt motivera varje begäran om uppgifter om en särskild utländsk direktinvestering i en annan medlemsstat och eventuella synpunkter som de riktar till den medlemsstaten. Samma krav bör gälla när kommissionen begär uppgifter om en särskild utländsk direktinvestering eller avger ett yttrande som riktar sig till en medlemsstat. Uppfylldandet av dessa krav är också av betydelse i situationer där en investerare i en medlemsstat konkurrerar med investerare i tredjeländer om att göra en investering i en annan medlemsstat, såsom förvärv av tillgångar.
- (19) Vidare bör kommissionen ha möjlighet att, med hänsyn till säkerhet eller allmän ordning, lägga fram ett yttrande i den mening som avses i artikel 288 i EUF-fördraget om utländska direktinvesteringar som sannolikt kan inverka på projekt och program av unionsintresse. Detta skulle ge kommissionen ett verktyg för att skydda projekt och program som tjänar unionen som helhet och ger ett viktigt bidrag till dess ekonomiska tillväxt, sysselsättning och konkurrenskraft. Detta bör särskilt inbegripa projekt och program som involverar betydande unionsfinansiering eller som inrättats genom unionsrätten rörande kritisk infrastruktur eller teknik eller kritiska insatsvaror. Dessa projekt eller program av unionsintresse bör förtecknas i denna förordning. Ett yttrande som sänds till en medlemsstat bör samtidigt även sändas till de andra medlemsstaterna.

Medlemsstaten bör i största möjliga utsträckning beakta kommissionens yttrande, i förekommande fall genom åtgärder som finns att tillgå enligt nationell rätt eller inom ramen för landets vidare beslutsfattande, och lämna en förklaring till kommissionen om den inte följer yttrandet, i överensstämmelse med sin skyldighet till lojalt samarbete enligt artikel 4.3 i EU-fördraget. Det slutgiltiga beslutet om varje utländsk direktinvestering som är föremål för granskning eller varje åtgärd som vidtas med avseende på en utländsk direktinvestering som inte är föremål för granskning ankommer även fortsatt uteslutande på den medlemsstat där den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats.

- (20) I syfte att beakta utvecklingen rörande projekt och program av unionsintresse bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på ändring av den förteckning över projekt och program av unionsintresse som återfinns i bilagan till denna förordning. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning (*). För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet i synnerhet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

(*) EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

- (21) För att skapa större säkerhet för investerare bör medlemsstaterna ha möjlighet att lämna synpunkter och kommissionen bör ha möjlighet att avge ett yttrande om fullbordade investeringar som inte är föremål för granskning under en period som är begränsad till 15 månader efter det att den utländska direktinvesteringen fullbordats. Samarbetsstrukturen bör inte gälla för utländska direktinvesteringar som fullbordats före den 10 april 2019.
- (22) Medlemsstaterna bör underrätta kommissionen om sina granskningssystem och ändringar av dessa och årligen rapportera om hur de tillämpar sina granskningssystem, inbegripet om beslut om att tillåta eller förbjuda utländska direktinvesteringar, underställa dem villkor eller låta dem omfattas av korrigerande åtgärder samt om beslut om utländska direktinvesteringar som sannolikt kan inverka på projekt eller program av unionsintresse. Alla medlemsstater bör rapportera om de utländska direktinvesteringar som skett på deras territorium, på grundval av de uppgifter som är tillgängliga för dem. För att förbättra kvaliteten på och jämförbarheten hos uppgifterna från medlemsstaterna och för att underlätta efterlevnad av underrättelse- och rapporteringsskyldigheterna, bör kommissionen tillhandahålla standardformulär och bland annat beakta relevanta formulär som används för rapportering till Eurostat, där så är lämpligt.
- (23) För att säkerställa en effektiv samarbetsstruktur är det också viktigt att i samtliga medlemsstater säkerställa en miniminivå avseende uppgifter och samordning i fråga om utländska direktinvesteringar som omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning. Dessa uppgifter bör göras tillgängliga av medlemsstaterna i fråga om utländska direktinvesteringar som är föremål för granskning och, på begäran, för andra utländska direktinvesteringar. Relevanta uppgifter bör innefatta aspekter som den utländska investerarens ägarstruktur och finansieringen av den planerade eller fullbordade investeringen, inbegripet uppgifter, om sådana finns tillgängliga, om subventioner som beviljats av tredjeländer. Medlemsstaterna bör sträva efter att tillhandahålla korrekt, heltäckande och tillförlitlig information.
- (24) På begäran av en medlemsstat bör den berörda utländska investeraren eller det berörda företaget, när en utländsk direktinvestering planeras eller har fullbordats, lämna de uppgifter som begärs. Under exceptionella omständigheter, när en medlemsstat trots att den gjort sitt bästa inte kan erhålla dessa uppgifter, bör medlemsstaten utan dröjsmål underrätta de berörda medlemsstaterna eller kommissionen. I ett sådant fall bör det vara möjligt att eventuella synpunkter från en annan medlemsstat eller yttranden från kommissionen inom ramen för samarbetsstrukturen lämnas med utgångspunkt i de uppgifter som finns tillgänglig för dem.
- (25) Medlemsstaterna ska, när de gör de uppgifter som begärs tillgängliga, följa unionsrätten och nationell rätt som är förenlig med unionsrätten.
- (26) Kommunikation och samarbete på medlemsstats- och unionsnivå bör förbättras genom att man inrättar en kontaktpunkt för genomförandet av denna förordning i varje medlemsstat och inom kommissionen.
- (27) De kontaktpunkter som medlemsstaterna och kommissionen inrättar bör ha en lämplig placering inom deras respektive förvaltning och ha den kvalificerade personal och de befogenheter som krävs för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter inom ramen för samarbetsstrukturen och för att säkerställa att konfidentiella uppgifter hanteras på ett korrekt sätt.
- (28) Utformningen och genomförandet av en heltäckande och ändamålsenlig politik bör stödjas av kommissionens expertgrupp för granskning av utländska direktinvesteringar i Europeiska unionen, inrättad genom kommissionens beslut av den 29 november 2017 ^(*), bestående av företrädare för medlemsstaterna. Gruppen bör framför allt diskutera frågor som rör granskningen av utländska direktinvesteringar, dela med sig av bästa praxis och tillvaratagna erfarenheter samt utbyta åsikter om utvecklingstendenser och frågor av gemensamt intresse som rör utländska direktinvesteringar. Kommissionen bör överväga att rådfråga gruppen om processuella frågor vad gäller genomförandet av denna förordning. Kommissionen bör samråda med expertgruppen om utkast till delegerade akter i enlighet med de principer som fastställs i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
- (29) Medlemsstaterna och kommissionen bör uppmanas att samarbeta med de ansvariga myndigheterna i likasinnade tredjeländer i frågor som rör granskning av utländska direktinvesteringar som sannolikt kan påverka säkerhet eller allmän ordning. Syftet med ett sådant administrativt samarbete bör vara att stärka effektiviteten hos ramen för medlemsstaternas granskning av utländska direktinvesteringar och för medlemsstaternas och kommissionens samarbete i enlighet med denna förordning. Det bör också vara möjligt för kommissionen att övervaka utvecklingen avseende granskningssystem i tredjeländer.

^(*) Kommissionens beslut av den 29 november 2017 om inrättande av en expertgrupp för granskning av utländska direktinvesteringar i Europeiska unionen (ännu ej offentliggjort i EUT) (C(2017) 7866 final).

- (30) Medlemsstaterna och kommissionen bör vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att konfidentiella uppgifter skyddas i enlighet med särskilt kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/443 ⁽⁹⁾, kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/444 ⁽¹⁰⁾ och avtalet mellan Europeiska unionens medlemsstater, församlade i rådet, om skydd av säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter som utbyts i Europeiska unionens intresse ⁽¹¹⁾. Här ingår i synnerhet skyldigheten att inte placera uppgifterna på en lägre säkerhetsskyddsklassificeringsnivå eller besluta att de inte längre ska vara säkerhetsskyddsklassificerade utan föregående skriftligt medgivande från upphovsmannen ⁽¹²⁾. Alla känsliga men inte säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter eller uppgifter som lämnas konfidentiellt bör hanteras som sådana av myndigheterna.
- (31) All behandling av personuppgifter i enlighet med denna förordning bör vara förenlig med de tillämpliga reglerna om skydd av personuppgifter. Behandling av personuppgifter som utförs av kontaktpunkter och andra enheter i medlemsstaterna bör ske i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ⁽¹³⁾. Kommissionens behandling av personuppgifter bör ske i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 ⁽¹⁴⁾.
- (32) På grundval av bl.a. årsrapporterna från alla medlemsstater och med vederbörlig hänsyn till att vissa uppgifter i dessa rapporter är av konfidentiell karaktär, bör kommissionen upprätta en årsrapport om genomförandet av denna förordning och överlämna den till Europaparlamentet och rådet. För att skapa större öppenhet och insyn bör rapporten offentliggöras.
- (33) Europaparlamentet bör ha möjlighet att bjuda in kommissionen till ett möte med parlamentets ansvariga utskott för att lägga fram och förklara processuella frågor som rör genomförandet av denna förordning.
- (34) Senast den 12 oktober 2023 och vart femte år därefter, bör kommissionen utvärdera denna förordnings funktion och ändamålsenlighet och lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet. Rapporten bör innehålla en bedömning av huruvida denna förordning behöver ändras. Om det i rapporten föreslås att denna förordning ska ändras kan rapporten i tillämpliga fall åtföljas av ett lagstiftningsförslag.
- (35) Unionens och medlemsstaternas genomförande av denna förordning bör uppfylla de relevanta villkoren för införande av restriktiva åtgärder med hänsyn till säkerhet och allmän ordning i WTO-avtalen, i synnerhet artiklarna XIV led a och XIVa i allmänna tjänstehandelsavtalet ⁽¹⁵⁾ (Gats). Det bör också vara förenligt med unionsrätten och överensstämma med åtaganden enligt andra handels- och investeringsavtal i vilka unionen eller dess medlemsstater är parter och handels- och investeringsavtal till vilka unionen eller dess medlemsstater är anslutna.
- (36) Om en utländsk direktinvestering utgör en koncentration som omfattas av rådets förordning (EG) nr 139/2004 ⁽¹⁶⁾, bör tillämpningen av den här förordningen inte påverka tillämpningen av artikel 21.4 i förordning (EG) nr 139/2004. Den här förordningen och artikel 21.4 i förordning (EG) nr 139/2004 bör tillämpas på ett konsekvent sätt. I den utsträckning som de två förordningarnas tillämpningsområden överlappar varandra bör de skäl för granskning som anges i artikel 1 i den här förordningen och begreppet legitima intressen i den mening som avses i artikel 21.4 tredje stycket i förordning (EG) nr 139/2004 tolkas på ett konsekvent sätt, utan att det inverkar på bedömningen av huruvida de nationella åtgärder som syftar till att skydda dessa intressen är förenliga med unionsrättens allmänna principer och övriga bestämmelser.

⁽⁹⁾ Kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/443 av den 13 mars 2015 om säkerhet inom kommissionen (EUT L 72, 17.3.2015, s. 41).

⁽¹⁰⁾ Kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/444 av den 13 mars 2015 om säkerhetsbestämmelser för skydd av säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter (EUT L 72, 17.3.2015, s. 53).

⁽¹¹⁾ EUT C 202, 8.7.2011, s. 13.

⁽¹²⁾ Artikel 4.1 a i avtalet mellan Europeiska unionens medlemsstater, församlade i rådet, om skydd av säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter som utbyts i Europeiska unionens intresse och artikel 4.2 i beslut (EU, Euratom) 2015/444.

⁽¹³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

⁽¹⁵⁾ EGT L 336, 23.12.1994, s. 191.

⁽¹⁶⁾ Rådets förordning (EG) nr 139/2004 av den 20 januari 2004 om kontroll av företagskoncentrationer (EUT L 24, 29.1.2004, s. 1).

- (37) Denna förordning inverkar inte på unionsreglerna för bedömning av förvärv av kvalificerade innehav i finanssektorn, som är ett distinkt förfarande med ett särskilt mål. ⁽¹⁴⁾
- (38) Denna förordning överensstämmer med och påverkar inte tillämpningen av andra anmälnings- och granskningsförfaranden som anges i unionslagstiftning för olika sektorer.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I denna förordning fastställs en ram för medlemsstaternas granskning av utländska direktinvesteringar i unionen med hänsyn till säkerhet eller allmän ordning och för en struktur för samarbete mellan medlemsstaterna och mellan medlemsstaterna och kommissionen avseende utländska direktinvesteringar som sannolikt kan påverka säkerhet eller allmän ordning. Den omfattar en möjlighet för kommissionen att avge yttranden om sådana investeringar.
2. Denna förordning påverkar inte varje medlemsstats eget ansvar att upprätthålla den nationella säkerheten såsom anges i artikel 4.2 i EU-fördraget eller varje medlemsstats rätt att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen i enlighet med artikel 346 i EUF-fördraget.
3. Ingenting i denna förordning får begränsa varje medlemsstats rätt att besluta om huruvida en enskild utländsk direktinvestering ska granskas inom ramen för denna förordning.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *utländsk direktinvestering*: en investering av vilket slag som helst som görs av en utländsk investerare för att etablera eller upprätthålla varaktiga och direkta förbindelser mellan den utländska investeraren och den företagare för vilken eller det företag för vilket kapitalet görs tillgängligt för bedrivande av en ekonomisk verksamhet i en medlemsstat, inbegripet investeringar som möjliggör ett faktiskt deltagande i ledningen eller kontrollen av ett företag som bedriver en ekonomisk verksamhet.
2. *utländsk investerare*: en fysisk person i ett tredjeland eller ett företag från ett tredjeland, som avser att göra eller har gjort en utländsk direktinvestering.
3. *granskning*: ett förfarande som gör det möjligt att bedöma, utreda, tillåta, fastlägga villkor för, förbjuda eller avveckla en utländsk direktinvestering.
4. *granskningssystem*: ett instrument med allmän tillämplighet, till exempel en lag eller annan författning, inbegripet åtföljande administrativa krav, genomföranderegler eller riktlinjer, där villkor och förfaranden fastställs för att bedöma, utreda, tillåta, fastlägga villkor för, förbjuda eller avveckla utländska direktinvesteringar med hänsyn till säkerhet eller allmän ordning.
5. *utländsk direktinvestering som är föremål för granskning*: en utländsk direktinvestering som är föremål för en formell bedömning eller utredning i enlighet med ett granskningssystem.
6. *granskningsbeslut*: en åtgärd som antas vid tillämpning av ett granskningssystem.
7. *företag från ett tredjeland*: ett företag som bildats eller på annat sätt organiserats enligt lagstiftningen i ett tredjeland.

Artikel 3

Medlemsstaternas granskningssystem

1. I enlighet med denna förordning får medlemsstaterna behålla, ändra eller anta system för granskning av utländska direktinvesteringar på sitt territorium med hänsyn till säkerhet eller allmän ordning.

⁽¹⁴⁾ Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338); Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1); Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).

2. Regler och förfaranden för granskningsystem, inbegripet tillämpliga tidsfrister, ska vara transparenta och får inte diskriminera mellan olika tredjeländer. Medlemsstaterna ska i synnerhet ange vilka omständigheter som föranleder en granskning, skälen till granskning och tillämpliga närmare förfaranderegler.
3. Medlemsstaterna ska tillämpa tidsfrister inom ramen för sina granskningsystem. Granskningsystemen ska göra det möjligt för medlemsstaterna att beakta de synpunkter från andra medlemsstater som avses i artiklarna 6 och 7 och de kommissionsyttranden som avses i artiklarna 6, 7 och 8.
4. Konfidentiella uppgifter, inklusive kommersiellt känsliga uppgifter, som görs tillgängliga för de medlemsstater som utför granskningen ska skyddas.
5. Utländska investerare och berörda företag ska ha möjlighet att begära omprövning av de nationella myndigheternas granskningsbeslut.
6. De medlemsstater som har infört ett granskningsystem ska behålla, ändra eller anta åtgärder som krävs för att konstatera och förhindra ett kringgående av granskningsystem och granskningsbeslut.
7. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om sina befintliga granskningsystem senast den 10 maj 2019. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om alla nyligen antagna granskningsystem eller ändringar av ett befintligt granskningsystem senast 30 dagar efter det att det nyligen antagna granskningsystemet eller en ändring av ett befintligt granskningsystem har trätt i kraft.
8. Senast tre månader efter mottagandet av de underrättelser som avses i punkt 7 ska kommissionen offentliggöra en förteckning över medlemsstaternas granskningsystem. Kommissionen ska hålla den förteckningen uppdaterad.

Artikel 4

Faktorer som medlemsstater eller kommissionen får beakta

1. Vid fastställandet av huruvida en utländsk direktinvestering sannolikt kan inverka på säkerhet eller allmän ordning får medlemsstaterna och kommissionen överväga dess potentiella effekter på bland annat följande:
 - a) Kritisk infrastruktur, vare sig den är fysisk eller virtuell, däribland infrastruktur för energi, transport, vatten, hälso- och sjukvård, kommunikation, medier, databehandling eller datalagring, rymden, försvar, val eller ekonomi samt känsliga anläggningar och investeringar i mark och fastigheter som är avgörande för användningen av denna infrastruktur.
 - b) Kritisk teknik och produkter med dubbla användningsområden enligt definitionen i artikel 2.1 i rådets förordning (EG) nr 428/2009⁽¹⁾, däribland artificiell intelligens, robotteknik, halvledare, cybersäkerhet, rymden, försvar, energilagring, kvant- och kärnteknik samt nanoteknik och bioteknik.
 - c) Tillgång på kritiska insatsvaror, däribland energi eller råvaror, samt tryggad livsmedelsförsörjning.
 - d) Åtkomst till känslig information, däribland personuppgifter, eller förmåga att kontrollera sådan information.
 - e) Mediernas frihet och mångfald.
2. Vid fastställandet av huruvida en utländsk direktinvestering sannolikt kan inverka på säkerhet eller allmän ordning får medlemsstaterna och kommissionen också särskilt beakta följande:
 - a) Om den utländska investeraren direkt eller indirekt kontrolleras av ett tredjelands regering, däribland statliga organ eller väpnade styrkor, inbegripet genom ägarstruktur eller betydande finansiering.
 - b) Om den utländska investeraren tidigare har varit delaktig i verksamhet som inverkar på säkerhet eller allmänna ordning i en medlemsstat.
 - c) Om det finns en allvarlig risk för att den utländska investeraren ägnar sig åt olaglig eller kriminell verksamhet.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 428/2009 av den 5 maj 2009 om upprättande av en gemenskapsordning för kontroll av export, överföring, förmedling och transitering av produkter med dubbla användningsområden (EUT L 134, 29.5.2009, s. 1).

Artikel 5

Årlig rapportering

1. Senast den 31 mars varje år ska medlemsstaterna till kommissionen lämna en årlig rapport för föregående kalenderår, med aggregerade uppgifter om utländska direktinvesteringar som gjorts på deras territorium, på grundval av de uppgifter som är tillgängliga för dem samt aggregerade uppgifter om de begäranden som de fått från andra medlemsstater i enlighet med artiklarna 6.6 och 7.5.
2. De medlemsstater som tillämpar granskningssystem ska för varje rapporteringsperiod, utöver de uppgifter som avses i punkt 1, tillhandahålla aggregerade uppgifter om tillämpningen av sina granskningssystem.
3. Kommissionen ska lägga fram en årsrapport om genomförandet av denna förordning för Europaparlamentet och rådet. Rapporten ska offentliggöras.
4. Europaparlamentet får bjuda in kommissionen till ett möte i det ansvariga utskottet för att lägga fram och förklara processuella frågor som rör genomförandet av denna förordning.

Artikel 6

Samarbetsstruktur för utländska direktinvesteringar som är föremål för granskning

1. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och övriga medlemsstater om alla utländska direktinvesteringar på deras territorium som är föremål för granskning genom att så snart som möjligt överlämna de uppgifter som avses i artikel 9.2 i denna förordning. Underrättelsen får innehålla en förteckning över de medlemsstater vars säkerhet eller allmänna ordning man anser sannolikt kan påverkas. Som en del av underrättelsen ska den medlemsstat som utför granskningen i tillämpliga fall sträva efter att ange huruvida den anser att den utländska direktinvestering som är föremål för granskning sannolikt ingår omfattas av tillämpningsområdet för förordning (EG) nr 139/2004.
2. Om en medlemsstat anser att en utländsk direktinvestering som är föremål för granskning i en annan medlemsstat sannolikt kan inverka på dess egen säkerhet eller allmänna ordning, eller har relevant information för en sådan granskning, får den lämna synpunkter till den medlemsstat som utför granskningen. Den medlemsstat som lämnar synpunkter ska samtidigt skicka dessa synpunkter till kommissionen.

Kommissionen ska underrätta de andra medlemsstaterna om att synpunkter har lämnats.

3. Om kommissionen anser att en utländsk direktinvestering som är föremål för granskning sannolikt kan inverka på säkerhet eller allmän ordning i mer än en medlemsstat, eller har relevant information om den utländska direktinvesteringen, får den avge ett yttrande till den medlemsstat som utför granskningen. Kommissionen får avge ett yttrande oavsett om andra medlemsstater har lämnat synpunkter. Kommissionen får avge ett yttrande efter synpunkter från andra medlemsstater. Kommissionen ska avge ett sådant yttrande om det är motiverat, när minst en tredjedel av medlemsstaterna anser att en utländsk direktinvestering sannolikt kan inverka på deras säkerhet eller allmänna ordning.

Kommissionen ska underrätta de andra medlemsstaterna om att ett yttrande har avgetts.

4. En medlemsstat som välgrundat anser att en utländsk direktinvestering på dess territorium sannolikt kan inverka på dess säkerhet eller allmänna ordning får begära att kommissionen avger ett yttrande eller att andra medlemsstater lämnar synpunkter.
5. De synpunkter som avses i punkt 2 och de yttranden som avses i punkt 3 ska motiveras på vederbörligt sätt.

6. Senast inom 15 kalenderdagar efter mottagande av de uppgifter som avses i punkt 1 ska andra medlemsstater och kommissionen underrätta den medlemsstat som utför granskningen att de har för avsikt att lämna synpunkter enligt punkt 2 eller avge ett yttrande enligt punkt 3. Underrättelsen får innehålla en begäran om ytterligare uppgifter utöver de uppgifter som avses i punkt 1.

En begäran om ytterligare uppgifter ska vara motiverad på vederbörligt sätt, får endast avse uppgifter som behövs för att kunna lämna synpunkter enligt punkt 2 eller för att avge ett yttrande enligt punkt 3, ska vara proportionell i förhållande till ändamålet och får inte vara orimligt betungande för den medlemsstat som utför granskningen. Begäranden om uppgifter och svar från medlemsstater ska samtidigt skickas till kommissionen.

7. Synpunkter som avses i punkt 2 eller yttranden som avses i punkt 3 ska riktas till den medlemsstat som utför granskningen och ska sändas till denna inom en rimlig tidsperiod, dock senast 35 kalenderdagar efter mottagandet av de uppgifter som avses i punkt 1.

Om ytterligare uppgifter har begärts i enlighet med punkt 6 ska, utan hinder av vad som föreskrivs i första stycket, sådana synpunkter lämnas eller yttranden avges senast 20 kalenderdagar efter mottagandet av de ytterligare uppgifterna eller underrättelsen enligt artikel 9.5.

Utan hinder av vad som föreskrivs i punkt 6 får kommissionen avge ett yttrande efter synpunkter från andra medlemsstater inom den tidsfrist som avses i denna punkt om så är möjligt och i varje fall senast fem kalenderdagar efter den tidsfristens utgång.

8. Om den medlemsstat som utför granskningen i undantagsfall anser att dess säkerhet eller allmänna ordning kräver omedelbara åtgärder ska den medlemsstaten underrätta de andra medlemsstaterna och kommissionen om sin avsikt att fatta ett granskningsbeslut före utgången av de tidsfrister som avses i punkt 7 och på vederbörligt sätt motivera behovet av omedelbara åtgärder. De andra medlemsstaterna och kommissionen ska sträva efter att utan dröjsmål lämna synpunkter eller avge ett yttrande.

9. Den medlemsstat som utför granskningen ska i vederbörlig utsträckning beakta de synpunkter från andra medlemsstater som avses i punkt 2 och det yttrande från kommissionen som avses i punkt 3. Det slutgiltiga granskningsbeslutet ska fattas av den medlemsstat som utför granskningen.

10. Samarbetet i enlighet med denna artikel ska ske via de kontaktpunkter som inrättats i enlighet med artikel 11.

Artikel 7

Samarbetsstruktur för utländska direktinvesteringar som inte är föremål för granskning

1. Om en medlemsstat anser att en utländsk direktinvestering som planerats eller har fullbordats i en annan medlemsstat som inte är föremål för granskning i den medlemsstaten sannolikt kan inverka på dess egen säkerhet eller allmänna ordning, eller har relevant information om den utländska direktinvesteringen, får den lämna synpunkter till den andra medlemsstaten. Den medlemsstat som lämnar synpunkter ska samtidigt skicka dessa synpunkter till kommissionen.

Kommissionen ska underrätta de andra medlemsstaterna om att synpunkter har lämnats.

2. Om kommissionen anser att en utländsk direktinvestering som planeras eller har fullbordats i en medlemsstat och som inte är föremål för granskning i den medlemsstaten sannolikt kan inverka på säkerhet eller allmän ordning i mer än en medlemsstat, eller har relevant information om den utländska direktinvesteringen, får den avge ett yttrande till den medlemsstat där den utländska direktinvesteringen planeras ske eller har fullbordats. Kommissionen får avge ett yttrande oavsett om andra medlemsstater har lämnat synpunkter. Kommissionen får avge ett yttrande efter synpunkter från andra medlemsstater. Kommissionen ska avge ett sådant yttrande om det är motiverat, när minst en tredjedel av medlemsstaterna anser att en utländsk direktinvestering sannolikt kan inverka på deras säkerhet eller allmänna ordning.

Kommissionen ska underrätta de andra medlemsstaterna om att ett yttrande har avgetts.

3. En medlemsstat som välgrundat anser att en utländsk direktinvestering på dess territorium sannolikt kan inverka på dess säkerhet eller allmänna ordning får begära att kommissionen avger ett yttrande eller att andra medlemsstater lämnar synpunkter.

4. De synpunkter som avses i punkt 1 och de yttranden som avses i punkt 2 ska motiveras på vederbörligt sätt.

5. Om en medlemsstat eller kommissionen anser att en utländsk direktinvestering som inte är föremål för granskning sannolikt kan inverka på säkerhet och allmän ordning som avses i punkt 1 eller 2, får den från den medlemsstat där den utländska direktinvesteringen planeras ske eller har fullbordats begära de uppgifter som avses i artikel 9.

En begäran om uppgifter ska vara motiverad på vederbörligt sätt, får endast avse uppgifter som behövs för att kunna lämna synpunkter enligt punkt 1 eller för att avge ett yttrande enligt punkt 2, ska vara proportionell i förhållande till ändamålet och får inte vara orimligt betungande för den medlemsstat där den utländska direktinvesteringen planeras ske eller har fullbordats.

Begäranden om uppgifter och svar från medlemsstater ska samtidigt skickas till kommissionen.

6. Synpunkter enligt punkt 1 eller yttranden enligt punkt 2 ska riktas till den medlemsstat där den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats och ska sändas till dem inom en rimlig tidsperiod, dock senast 35 kalenderdagar efter mottagandet av de uppgifter som avses i punkt 5 eller underrättelsen enligt artikel 9.5. Om yttrandet från kommissionen avges efter synpunkter från andra medlemsstater ska kommissionen ha ytterligare 15 kalenderdagar på sig att avge yttrandet.

7. En medlemsstat där en utländsk direktinvestering planeras eller har fullbordats ska i vederbörlig utsträckning beakta synpunkterna från andra medlemsstater och kommissionens yttrande.
8. Medlemsstaterna kan lämna synpunkter enligt punkt 1 och kommissionen får avge ett yttrande enligt punkt 2 senast 15 månader efter att den utländska direktinvesteringen har fullbordats.
9. Samarbetet i enlighet med denna artikel ska ske via de kontaktpunkter som inrättats i enlighet med artikel 11.
10. Denna artikel ska inte gälla för utländska direktinvesteringar som fullbordats före den 10 april 2019.

Artikel 8

Utländska direktinvesteringar som sannolikt kan inverka på projekt eller program av unionsintresse

1. Om kommissionen med hänsyn till säkerhet eller allmän ordning anser att en utländsk direktinvestering sannolikt kan inverka på projekt eller program av unionsintresse får den avge ett yttrande riktat till den medlemsstat där den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats.
2. Förfarandena i artiklarna 6 och 7 ska gälla i tillämpliga delar, med förbehåll för följande ändringar:
 - a) Inom ramen för den underrättelse som avses i artikel 6.1 eller de synpunkter som avses i artiklarna 6.2 och 7.1, får en medlemsstat ange om den anser att en utländsk direktinvestering sannolikt kan inverka på projekt eller program av unionsintresse.
 - b) Ytrandet från kommissionen ska skickas till de andra medlemsstaterna.
 - c) Den medlemsstat där den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats ska i största möjliga utsträckning beakta kommissionens yttrande och lämna en förklaring till kommissionen om den inte följer dess yttrande.
3. Vid tillämpningen av denna artikel ska projekt eller program av unionsintresse inbegripa sådana projekt och program som involverar ett betydande belopp eller en betydande andel unionsfinansiering eller som omfattas av unionslagstiftning rörande kritisk infrastruktur eller teknik eller kritiska insatsvaror som är av väsentlig betydelse för säkerhet eller allmän ordning. I bilagan återfinns förteckningen över projekt och program av unionsintresse.
4. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 16 för att ändra förteckningen över projekt och program av unionsintresse.

Artikel 9

Uppgiftskrav

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de uppgifter som är föremål för underrättelse enligt artikel 6.1 eller begärs av kommissionen och andra medlemsstater enligt artiklarna 6.6 och 7.5 görs tillgängliga för kommissionen och begärande medlemsstater utan onödigt dröjsmål.
2. De uppgifter som avses i punkt 1 ska inbegripa följande:
 - a) Ägarstrukturen för den utländska investeraren och det företag där den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats, inklusive uppgifter om yttersta investerare och kapitaldeltagande.
 - b) Det ungefärliga värdet av den utländska direktinvesteringen.
 - c) Vilka produkter och tjänster som säljs och vilken affärsverksamhet som bedrivs av den utländska investeraren och av det företag där den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats.
 - d) De medlemsstater där den utländska investeraren och det företag där den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats bedriver relevant affärsverksamhet.
 - e) Finansieringen av investeringen och finansieringskällan, på grundval av de bästa uppgifter som är tillgängliga för medlemsstaten.
 - f) Det datum då den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats.
3. Medlemsstaterna ska sträva efter att utan onödigt dröjsmål tillhandahålla begärande medlemsstater och kommissionen eventuella kompletterande uppgifter utöver de som avses i punkterna 1 och 2, i den mån sådana uppgifter finns tillgängliga.

4. Den medlemsstat där den utländska direktinvesteringen planeras ske eller har fullbordats får begära de uppgifter som avses i punkt 2 från den utländska investeraren eller det företag i vilket den utländska direktinvesteringen planeras eller har fullbordats. Den utländska investeraren eller det berörda företaget ska lämna den begärda informationen utan onödigt dröjsmål.

5. En medlemsstat ska utan dröjsmål underrätta kommissionen och övriga berörda medlemsstater om medlemsstaten, under exceptionella omständigheter och trots att den gjort sitt bästa, inte kan erhålla de uppgifter som avses i punkt 1. I underrättelsen ska den medlemsstaten på vederbörligt sätt motivera skälen till att uppgifterna inte tillhandahållits och förklara vad som gjorts efter bästa förmåga för att erhålla de begärda uppgifterna, inbegripet en begäran i enlighet med punkt 4.

Om inga uppgifter lämnats får synpunkter från en annan medlemsstat eller yttranden från kommissionen bygga på de uppgifter som finns tillgängliga för dem.

Artikel 10

De lämnade uppgifternas konfidentialitet

1. Uppgifter som mottas till följd av tillämpningen av denna förordning ska användas enbart för det ändamål för vilket de begärs.
2. Medlemsstaterna och kommissionen ska säkerställa skyddet av konfidentiella uppgifter som erhålls vid tillämpningen av denna förordning i enlighet med unionsrätten och respektive nationell rätt.
3. Medlemsstaterna och kommissionen ska säkerställa att det inte beslutas att säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter som tillhandahållits eller utbyts inom ramen för denna förordning ska placeras på en lägre säkerhetsskyddsklassificeringsnivå eller att de inte längre ska vara säkerhetsskyddsklassificerade utan föregående skriftligt medgivande från upphovsmannen.

Artikel 11

Kontaktpunkter

1. Varje medlemsstat och kommissionen ska inrätta en kontaktpunkt för genomförandet av denna förordning. Medlemsstaterna och kommissionen ska involvera dessa kontaktpunkter i alla frågor som rör genomförandet av denna förordning.
2. Kommissionen ska tillhandahålla ett säkert och krypterat system för att stödja direkt samarbete och utbyte av uppgifter mellan kontaktpunkterna.

Artikel 12

Expertgrupp för granskning av utländska direktinvesteringar i Europeiska unionen

Expertgruppen för granskning av utländska direktinvesteringar i Europeiska unionen som tillhandahåller kommissionen råd och sakkunskap ska fortsätta att diskutera frågor som rör granskningen av utländska direktinvesteringar, dela med sig av bästa praxis och tillvaratagna erfarenheter och utbyta åsikter om utvecklingstendenser och frågor av gemensamt intresse som rör utländska direktinvesteringar. Kommissionen ska också överväga att rådfråga den gruppen om processuella frågor som rör genomförandet av denna förordning.

Diskussionerna i gruppen ska vara konfidentiella.

Artikel 13

Internationellt samarbete

Medlemsstaterna och kommissionen får samarbeta med de ansvariga myndigheterna i tredjeländer i frågor som rör granskningen av utländska direktinvesteringar med hänsyn till säkerhet och allmän ordning.

Artikel 14

Behandling av personuppgifter

1. All behandling av personuppgifter i enlighet med denna förordning ska utföras i enlighet med förordning (EU) 2016/679 och förordning (EU) 2018/1725 och endast i den utsträckning det behövs för medlemsstaternas granskning av utländska direktinvesteringar och för att säkerställa effektiviteten i det samarbete som föreskrivs genom den här förordningen.

2. Personuppgifter som rör genomförandet av den här förordningen ska inte lagras under en längre tid än vad som är nödvändigt för de ändamål för vilka de samlades in.

Artikel 15

Utvärdering

1. Senast den 12 oktober 2023 och vart femte år därefter, ska kommissionen utvärdera denna förordnings funktion och ändamålsenlighet och lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet. Medlemsstaterna ska involveras i detta arbete och vid behov till kommissionen lämna ytterligare uppgifter som behövs för utarbetandet av rapporten.
2. Om det i rapporten rekommenderas att denna förordning ska ändras kan den åtföljas av ett lämpligt lagstiftningsförslag.

Artikel 16

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 8.4 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 10 april 2019.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 8.4 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel 8.4 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 17

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning ska tillämpas från och med den 11 oktober 2020.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdat i Bryssel den 19 mars 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

BILAGA

Förteckning över projekt och program av unionsintresse som avses i artikel 8.3

1. Europeiska program för globala satellitnavigeringssystem (Galileo och Egnos):

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1285/2013 av den 11 december 2013 om uppbyggnad och drift av de europeiska satellitnavigeringssystemen och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 876/2002 och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 683/2008 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 1).

2. Copernicus:

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 377/2014 av den 3 april 2014 om inrättande av Copernicusprogrammet och om upphävande av förordning (EU) nr 911/2010 (EUT L 122, 24.4.2014, s. 44).

3. Horisont 2020:

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1291/2013 av den 11 december 2013 om inrättande av Horisont 2020 – ramprogrammet för forskning och innovation (2014–2020) och om upphävande av beslut nr 1982/2006/EG (EUT L 347, 20.12.2013, s. 104), inbegripet åtgärder inom detta som rör viktig möjliggörande teknik som artificiell intelligens, robotteknik, halvledare och cybersäkerhet.

4. Transeuropeiska transportnät (TEN-T):

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1315/2013 av den 11 december 2013 om unionens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet och om upphävande av beslut nr 661/2010/EU (EUT L 348, 20.12.2013, s. 1).

5. Transeuropeiska energinät (TEN-E):

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 347/2013 av den 17 april 2013 om riktlinjer för transeuropeiska energiinfrastrukturer och om upphävande av beslut nr 1364/2006/EG och om ändring av förordningarna (EG) nr 713/2009, (EG) nr 714/2009 och (EG) nr 715/2009 (EUT L 115, 25.4.2013, s. 39).

6. Transeuropeiska telekommunikationsnät:

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 283/2014 av den 11 mars 2014 om riktlinjer för transeuropeiska nät på området för telekommunikationsinfrastruktur och om upphävande av beslut nr 1336/97/EG (EUT L 86, 21.3.2014, s. 14).

7. Europeiskt försvarsindustriellt utvecklingsprogram:

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1092 av den 18 juli 2018 om inrättande av ett europeiskt försvarsindustriellt utvecklingsprogram som syftar till att stödja konkurrenskraften och innovationsförmågan inom unionens försvarsindustri (EUT L 200, 7.8.2018, s. 30).

8. Permanent strukturerat samarbete (Pesco):

Rådets beslut (Gusp) 2018/340 av den 6 mars 2018 om fastställande av förteckningen över projekt som ska utarbetas inom ramen för permanent strukturerat samarbete (EUT L 65, 8.3.2018, s. 24).

Uttalande från kommissionen

På begäran av Europaparlamentet åtar sig Europeiska kommissionen att,

- så snart de har färdigställts, låta Europaparlamentet ta del av de standardformulär som kommissionen kommer att utarbeta för att underlätta medlemsstaternas efterlevnad av de årliga rapporteringsskyldigheterna enligt artikel 5 i förordningen, och att
 - årligen låta Europaparlamentet ta del av dessa standardformulär, parallellt med den årliga rapporteringen till Europaparlamentet och rådet i enlighet med artikel 5.3 i förordningen.
-

Sammanfattning av delbetänkandet Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar (SOU 2020:11)

Utredningens uppdrag

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/452 av den 19 mars 2019 om upprättande av en ram för granskning av utländska direktinvesteringar i unionen (förordningen) trädde i kraft den 11 april 2019 och ska tillämpas från och med den 11 oktober 2020. Ett grundläggande syfte med förordningen är att skapa en rättslig ram för granskning av utländska direktinvesteringar i unionen med hänsyn till säkerhet eller allmän ordning.

Utredningen har i uppdrag att lämna förslag på hur ett svenskt system för granskning av utländska direktinvesteringar inom skyddsvärda områden kan utformas. I kommittédirektiven anges att syftet är att kontrollera uppköp och strategiska förvärv av bolag med säte i Sverige vars verksamhet eller teknologi har betydelse för säkerhet eller allmän ordning.

Utredningen ska också föreslå de anpassningar och kompletterande bestämmelser som är nödvändiga för att förordningen ska kunna tillämpas i Sverige. Detta ska enligt direktivet göras senast den 4 maj 2020. Då ska också den befintliga myndigheten pekas ut som ska vara svensk kontaktpunkt enligt förordningen.

I detta delbetänkande lämnar utredningen förslag på de anpassningar och kompletteringar som behöver göras för att förordningen ska kunna tillämpas i Sverige, inklusive vilken myndighet som ska vara kontaktpunkt. Utredningen kommer att i sitt slutbetänkande behandla återstående frågor.

Omfattningen av direktinvesteringar i Sverige

När svenska företag köper företag utomlands och utländska företag köper svenska företag uppkommer kapitalflöden. Sådana kapitalflöden brukar kallas direktinvesteringar. Typiskt för direktinvesteringar är att de är förknippade med ett bestående förhållande mellan investeraren och företaget. Vid sidan av den konkreta investeringen kännetecknas direktinvesteringar ofta av att investeraren bidrar med kunskap, teknik och marknadsföring.

Det görs stora utländska direktinvesteringar i Sverige. Merparten görs från EU:s medlemsstater samt Norge och USA. Det är också samma krets som kontrollerar flest majoritetsägda bolag. Många bolag kontrolleras också av ägare från andra länder, som Kina. Det exakta antalet bolag som kontrolleras från ett visst land är osäkert. Statistiken på området är enligt bedömningar av Totalförsvarets forskningsinstitut inte helt rättvisande.

Förordningen syftar till att skapa ett rättsligt ramverk för medlemsstaterna och i vissa fall för EU-kommissionen för granskning av utländska direktinvesteringar i EU. Förordningen innebär inte något krav på medlemsstaterna att införa nationella granskningsmekanismer för utländska direktinvesteringar. Den inskränker inte heller medlemsstaternas rätt att själva besluta om vilka utländska direktinvesteringar man tillåter på sitt territorium.

Förordningen innebär däremot en skyldighet för varje medlemsstat att inrätta en nationell kontaktpunkt för att utbyta information om utländska direktinvesteringar. Den skyldigheten gäller oavsett om medlemsstaten har ett system för granskning eller inte. Samarbetsstrukturen inom ramen för förordningen ser dock lite olika ut beroende på om medlemsstaten har ett granskningssystem eller inte.

I Sverige finns i dag inte något regelverk för granskning av utländska direktinvesteringar. För medlemsstater som inte har ett granskningssystem, och alltså för svenskt vidkommande, innebär förordningen en möjlighet att lämna synpunkter på utländska direktinvesteringar i andra medlemsstater. Förordningen innebär också en skyldighet för kontaktpunkten att på begäran av kommissionen eller en kontaktpunkt i en annan medlemsstat lämna vissa uppgifter om en utländsk direktinvestering i Sverige. En förutsättning för den skyldigheten är att investeringen i Sverige kan inverka på säkerhet eller allmän ordning i mer än en medlemsstat respektive den medlemsstat som begär uppgifterna. Förordningen ger en medlemsstat rätt att begära de aktuella uppgifterna från den utländska investeraren eller det berörda företaget som då är skyldiga att lämna uppgifterna utan onödigt dröjsmål.

De uppgifter som ska lämnas på begäran av en annan medlemsstat eller kommissionen anges i artikel 9.2 i förordningen och är bland annat a) uppgifter om ägarstrukturen för den utländska investeraren och det berörda företaget, b) det ungefärliga värdet av investeringen, c) vilka produkter och tjänster som säljs och vilken affärsverksamhet som bedrivs av investeraren och det berörda företaget, d) de medlemsstater där investeraren och det berörda företaget bedriver relevant affärsverksamhet, e) finansieringen av investeringen och finansieringskällan samt f) tidpunkt för investeringen.

Medlemsstater som har ett granskningssystem är enligt förordningen skyldiga att genom sin kontaktpunkt underrätta kommissionen och kontaktpunkterna i övriga medlemsstater om alla utländska direktinvesteringar som granskas på dess eget territorium. En sådan underrättelse ska innehålla bland annat de uppgifter som kommissionen och medlemsstaterna har rätt att begära enligt ovan.

Förordningen innebär slutligen en skyldighet för varje medlemsstat att till kommissionen lämna en årlig rapport med aggregerade uppgifter om dels de utländska direktinvesteringar som gjorts på deras territorium, dels de begäranden om uppgifter som medlemsstaten fått från andra medlemsstater. För medlemsstater som har ett granskningssystem gäller därutöver att rapporten ska innehålla uppgifter om tillämpningen av medlemsstatens granskningssystem.

Behovet av kompletterande regelverk

En EU-förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat. Det innebär att förordningens bestämmelser ska tillämpas av enskilda, myndigheter och domstolar på samma sätt som nationella författningar.

Att samarbetet enligt förordningen ska ske via kontaktpunkter i medlemsstaterna framgår direkt av förordningen, liksom kontaktpunktens närmare uppgifter inom ramen för samarbetsstrukturen. Det behöver därmed inte införas några bestämmelser i svensk nationell rätt i dessa avseenden. Förordningen innehåller dock bestämmelser som gör det nödvändigt att komplettera den svenska lagstiftningen för att kraven i förordningen ska kunna uppfyllas på ett effektivt sätt. Utredningen föreslår därför att det ska införas en ny lag och en ny förordning med kompletterande bestämmelser till EU-förordningen.

Förslaget innebär att det i den nya lagen ska anges att den myndighet som regeringen bestämmer ska vara kontaktpunkt enligt EU-förordningen och att det i den nya förordningen ska anges vilken myndighet som ska vara kontaktpunkt.

För att kontaktpunkten på ett effektivt sätt ska kunna fullgöra de skyldigheter som anges i förordningen föreslår utredningen att kontaktpunkten ska ha följande befogenheter. Kontaktpunkten ska kunna förelägga den utländska investeraren eller det berörda företaget att tillhandahålla de uppgifter eller handlingar som behövs för att kontaktpunkten ska få tillgång till de uppgifter som anges i artikel 9.2 i förordningen. Kontaktpunkten ska få meddela verkställighetsföreskrifter om formerna för fullgörandet av uppgiftsskyldigheten. Ett föreläggande att tillhandahålla uppgifter och handlingar ska få förenas med vite, och det ska finnas möjlighet för kontaktpunkten att bestämma att ett beslut om föreläggande ska gälla omedelbart. Kontaktpunkten ska vidare ha rätt att begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att den utländska investerarens eller det berörda företags skyldighet att tillhandahålla uppgifter eller handlingar ska genomföras.

Ett beslut om vitesföreläggande ska enligt utredningens förslag kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol och prövningstillstånd ska krävas vid överklagande till kammarrätten. I övrigt ska förvaltningslagens (2017:900) bestämmelser gälla för förfarandet i samband med överklagande av kontaktpunktens beslut. Av förvaltningsprocesslagen (1971:291) följer vidare att, vid ett överklagande, kontaktpunkten ska vara motpart i domstolen.

Förordningen innebär en möjlighet, men ingen skyldighet, för kontaktpunkten att bland annat lämna synpunkter på utländska direktinvesteringar i andra medlemsstater. För att kontaktpunkten ska kunna göra det är det rimligt att anta att den behöver tillgång till information som den inte alltid har. I den mån sådan information finns hos andra myndigheter utgår utredningen från att kontaktpunkten kan få del av den inom ramen för myndigheternas samarbetskyldighet och – vad gäller uppgifter som omfattas av sekretess – med stöd av generalklausulen i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400), OSL. Det finns därför inte skäl att nu införa bestämmelser om till exempel skyldighet för andra myndigheter att lämna uppgifter till kontaktpunkten. Utredningen kan

dock behöva återkomma till frågan i slutbetänkandet i samband med förslag på utformningen av ett svenskt granskningssystem.

Utredningen föreslår vidare att kontaktpunkten ska ansvara för att till kommissionen lämna den årliga rapport om utländska direktinvesteringar i Sverige som förordningen föreskriver.

Beträffande hänvisningarna till förordningen i det föreslagna regelverket föreslår utredningen att dessa ska vara dynamiska, det vill säga avse förordningen i den vid varje tidpunkt gällande lydelsen.

Utredningen bedömer att svensk nationell rätt uppfyller förordningens krav när det gäller konfidentialitet respektive placering i säkerhetsskyddsklassificeringsnivå av säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter.

Det behövs enligt utredningens bedömning inte några ändringar i OSL till följd av förordningens krav på att uppgifter ska göras tillgängliga för andra medlemsstater och kommissionen.

När det gäller sekretesskyddet för uppgifter som kontaktpunkten kan komma att behandla inom ramen för förordningens tillämpningsområde bedömer utredningen att detta behöver kompletteras när det gäller uppgifter om enskilda affärs- eller driftförhållanden. Utredningen föreslår därför att offentlighets- och sekretessförordningen (2009:641) ska kompletteras så att sekretess gäller för uppgift om enskilda affärs- eller driftförhållanden i verksamhet som består i utredning enligt förordningen.

Utredningen bedömer att svensk nationell rätt uppfyller förordningens krav när det gäller behandling av personuppgifter.

Inspektionen för strategiska produkter ska vara kontaktpunkt

Utredningen har uppdraget att i detta delbetänkande ge förslag på vilken myndighet som ska vara kontaktpunkt enligt förordningen. Utredningen ska dock i sitt slutbetänkande föreslå ett system för granskning av direktinvesteringar. Den myndighet som i ett första skede ska vara kontaktpunkt ska då utvecklas till en myndighet för granskning. Myndigheten ska alltså då ha den kompetens som behövs för att kunna pröva anmälningar av direktinvesteringar.

Myndigheten behöver ha tillgång till en god teknisk, ekonomisk, säkerhetspolitisk och juridisk kompetens för att kunna analysera och pröva anmälningar. Myndigheten ska ha goda och väl etablerade allmänna förvaltningsrutiner och ska ha förmåga att samverka nationellt med andra myndigheter för att ta fram relevant information för en granskning. Det behövs även samverkan internationellt inom EU med andra medlemsstater när information ska lämnas eller tas emot. Det kommer att krävas kännedom om de områden som kommer att omfattas av en reglering för att kunna bedöma om en direktinvestering påverkar säkerhet eller allmän ordning. För att göra bedömningen behöver myndigheten ha tillgång till och förmåga att analysera underrättelseinformation. Myndigheten måste ha personal med erfarenhet och förmåga att bedöma och hantera uppgifter enligt de krav som följer av tryckfrihetsförordningen, OSL och säkerhetsskyddslagen.

I den mån det blir aktuellt att förbjuda eller på annat sätt ingripa mot en investering ska myndigheten kunna på ett rättssäkert och effektivt sätt fatta beslut. Det krävs en god allmän förvaltningsrättslig kunskap för en sådan kvalificerad ärendehandläggning. Själva beslutsfattandet innebär en grannlaga avvägning där uppgifter som talar för att direktinvesteringen kan innebära en risk för säkerhet eller allmän ordning ska vägas mot Sveriges grundläggande intresse av att värna frihandel och motverka protektionism.

Uppdraget kräver alltså breda kunskaper och förmågor. Någon myndighet som i dag har all den specifika kompetens som behövs för att fullt ut svara mot kraven finns enligt utredningens bedömning inte. Inspektionen för strategiska produkter, Konkurrensverket och Finansinspektionen har dock delar av den kompetens som krävs. Vid en tillståndsprövning kommer det genom samrådsförfarande att vara möjligt att inhämta kunskap från andra myndigheter på de områden där myndigheten själv saknar egen kompetens. Det är därför inte självklart nödvändigt att myndigheten själv har all kompetens ”inhouse”.

Prövningen av direktinvesteringar kommer att ta sikte på främst att pröva om det aktuella företagens verksamhet påverkar säkerhet eller allmän ordning. Det kräver i första hand en förmåga att göra en säkerhetspolitisk bedömning utifrån en teknisk analys av den verksamhet företaget bedriver. Utredningen bedömer därför att befintlig kunskap och erfarenhet av sådana bedömningar, samt förmåga att samverka med andra myndigheter som har sådant säkerhetspolitiskt ansvar, väger särskilt tungt för att bedöma vilken myndighet som ska vara kontaktpunkt och ansvarig för ett granskningssystem. Redan inom ramen för rollen som kontaktpunkt kan det bli aktuellt att yttra sig över direktinvesteringar i andra medlemsstater. Det är därför av stor vikt att myndigheten har ett välfungerande samarbete med andra myndigheter som har säkerhetspolitisk kompetens. Även om ekonomisk kompetens och förmåga att analysera företagsstrukturer är viktig, bedömer utredningen att detta lättare går att bygga upp på myndigheten eller tillföras genom en nära samverkan med andra myndigheter.

Utredningens bedömning är att Inspektionen för strategiska produkter är den mest lämpliga myndigheten att vara kontaktpunkt enligt förordningen och ansvarig myndighet i ett kommande granskningssystem. Genom strategiska rekryteringar och samverkan med andra myndigheter kan Inspektionen för strategiska produkter tillföras den kompetens man i dag saknar.

Konsekvenser

Utredningen bedömer att Inspektionen för strategiska produkter kommer behöva tillföras resurser för sitt uppdrag som kontaktpunkt. Vissa samordningsfördelar finns med befintlig verksamhet. Ett visst tillskott av medel kommer dock att krävas. Mot bakgrund av att uppgiften i bred bemärkelse kan ses som en del av samhällets krisberedskap bör kostnaderna finansieras genom omprioriteringar från utgiftsområde 6 i statsbudgeten, det vill säga Försvar och samhällets krisberedskap.

Kostnaderna för andra förvaltningsmyndigheter och domstolar bedöms vara mycket begränsade och kunna finansieras inom befintliga ramar.

Prop. 2019/20:193

Bilaga 2

Konsekvenser av förslagen för näringslivet bedöms vara mycket begränsade. Förslagen i detta betänkande bedöms inte i övrigt ha några konsekvenser.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

EU-förordningen ska tillämpas från och med den 11 oktober 2020. Utredningen föreslår därför att de föreslagna författningarna ska träda i kraft då. Några övergångsbestämmelser behövs inte.

Betänkandets lagförslag

Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar

Härigenom föreskrivs följande.

Lagens innehåll

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/452 av den 19 mars 2019 om upprättande av en ram för granskning av utländska direktinvesteringar i unionen (EU-förordningen).

Kontaktpunkt

2 § Den myndighet som regeringen bestämmer ska vara kontaktpunkt enligt artikel 11 i EU-förordningen.

Föreläggande om att tillhandahålla uppgifter eller handlingar

3 § Om det behövs för att kontaktpunkten ska få tillgång till uppgifterna i artikel 9.2 i EU-förordningen, får kontaktpunkten förelägga den utländska investeraren eller det berörda företaget att tillhandahålla uppgifter eller handlingar. Ett sådant föreläggande får förenas med vite.

4 § Kontaktpunkten får bestämma att ett beslut om föreläggande enligt 3 § ska gälla omedelbart.

Handräckning

5 § Kontaktpunkten får begära handräckning av Kronofogdemyndigheten för att den utländska investeraren eller det berörda företaget ska tillhandahålla uppgifter eller handlingar enligt 3 §. Vid handräckning gäller bestämmelserna i utskottsbalken om verkställighet av förpliktelser som inte avser betalningsskyldighet, avhysning eller avlägsnande.

Föreskrifter om verkställighet

6 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen meddela föreskrifter om verkställighet av denna lag.

Överklagande

7 § Kontaktpunktens beslut enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Remissvar har lämnats av Affärsverket svenska kraftnät, Datainspektionen, Domstolsverket, Finansinspektionen, Försvarets materielverk, Försvarmakten, Göteborgs universitet (Juridiska institutionen), IT- och telekomföretagen, Hovrätten för Västra Sverige, Fortifikationsverket, Förvaltningsrätten i Stockholm, Inspektionen för strategiska produkter, Justitiekanslern, Kammarrätten i Stockholm, Kommerskollegium, Konkurrensverket, Kronofogdemyndigheten, Länsstyrelsen i Norrbottens län, Länsstyrelsen i Stockholms län, Malmö tingsrätt, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap, Myndigheten för tillväxtpolitiska utvärderingar och analyser, Näringslivets Regelnämnd, Post- och telestyrelsen, Rymdstyrelsen, Statens energimyndighet, Statistiska centralbyrån, Statskontoret, Strålsäkerhetsmyndigheten, Svenskt Näringsliv, Sveriges Advokatsamfund, Sveriges Ingenjörer, Säkerhets- och försvarsföretagen, Säkerhetspolisen, Teknikföretagen, Totalförsvarets forskningsinstitut och Transportstyrelsen.

Business Sweden, Företagarna, Landsorganisationen i Sverige, Regelrådet, Riksrevisionen, Stockholms handelskammare, Sydsvenska handelskammaren och Västsvenska handelskammaren har avstått från att lämna synpunkter eller inte svarat på remissen.

Lagrådsremissens lagförslag

Förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar

Härigenom föreskrivs följande.

Lagens innehåll

1 § Denna lag kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/452 av den 19 mars 2019 om upprättande av en ram för granskning av utländska direktinvesteringar i unionen (EU-förordningen).

Kontaktpunkt

2 § Den myndighet som regeringen bestämmer ska vara kontaktpunkt enligt artikel 11.1 i EU-förordningen.

Föreläggande om att tillhandahålla uppgifter eller handlingar

3 § Om det behövs för att kontaktpunkten ska få tillgång till uppgifterna i artikel 9.2 i EU-förordningen, får kontaktpunkten förelägga den utländska investeraren eller det berörda företaget att tillhandahålla uppgifter eller handlingar.

Ett sådant föreläggande får förenas med vite.

4 § Kontaktpunkten får bestämma att ett beslut om föreläggande enligt 3 § ska gälla omedelbart.

Föreskrifter om verkställighet

5 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer kan med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen meddela föreskrifter om verkställighet av denna lag.

Överklagande

6 § Kontaktpunktens beslut enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Denna lag träder i kraft den 1 december 2020.

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2020-06-16

Närvarande: F.d. justitierådet Eskil Nord samt justitieråden Inga-Lill Askersjö och Sten Andersson

Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar

Enligt en lagrådsremiss den 4 juni 2020 har regeringen (Justitiedepartementet) beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar.

Förslaget har inför Lagrådet föredragits av kanslirådet Charlotta Björk och rättssakkunnige Robert Tischner.

Lagrådet lämnar förslaget utan erinran.

Justitiedepartementet

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 2 juli 2020

Närvarande: statsrådet Baylan, ordförande, och statsråden Hultqvist, Damberg, Linde, Ekström, Ernkrans, Nordmark, Micko

Föredragande: statsrådet Damberg

Regeringen beslutar proposition Kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om utländska direktinvesteringar